

EXSECUTIO

Exsecutio prædestinationis, quid? II, 474, b.
 Ad executionem datur auxilium minus universale quam ad electionem. II, 483, a.
 Quomodo in Deo exsecutio differt a velle? III, 51, a.
 Exsecutio dicitur dno. III, 53, b.
 Velle imperii in aliquibus est exsecutio, non tamen in omnibus. III, 54, a.
 Est in angelo actio transiens, quæ dicitur exsecutio. III, 461, a.

EXTENSIO

Extensio non est de ratione durationis et temporis. II, 10, a.
 Non omnis duratio se habet ad modum extensionis. III, 195, b, in fine.
 Licet quantitati ex se competat habere partes extra se invicem positas, non tamen ei convenit habere tantam vel tantam extensionem. IV, 144, a.
 Deus potest facere quantum sine extensione, non autem sine partibilibus. IV, 146, b-148, a-149, b.
 Utrum extensio sit aliquid additum rei extensæ? IV, 147, a, et inde.
 Extensio potest sumi dupliciter, et tripliciter. IV, 147, b, in fine-149, b, in fine.
 Extensio est accidens divisibile. IV, 148, a.
 Major extensio quantitatis sequitur ad rarefactionem. IV, 169, a.

FACERE, FACTIO

Quenam est differentia inter facere et agere? III, 51, b.
 Facere, seu factio, locum requirit; non autem simplex effluxus, vel emanatio. III, 78, a.
 Est dare medium inter facere aliquid sapienter et facere stulte. III, 372, a.
 Cur factio rei artificialis non est naturalis? III, 397, b.
 Ne feceris alteri, quod tibi non vis fieri. Quis sensus? VI, 527, a.

FALLACIA

Attributa fallaciæ accidentis. I, 153, b-255, a.
 Quæ variatio in modo prædicandi inferat fallaciam figuræ dictionis? I, 254, b, in fine, et inde.

FALSUM

Non est falsus intellectus, si divise intelligit ea quæ unita sunt. I, 403, a, in fine, b.
 In quonam sensu propositio falsa de præterito sit impossibilis? III, 23, b, circa finem.
 Apprehendens falsum, sub ratione falsi, non potest immobilitari in eo; secus sub ratione veri. III, 456, a.
 Falsum et verum sunt in intellectu; malum et bonum in rebus. Quis sensus? IV, 444, b-448, a.
 Falsum non potest subesse fidei. VI, 73, a.

FATUM

Fatum, quid, et unde dicitur? II, 480, a, in fine, b.
 Utrum fatum debeat reduci ad providentiam? II, 484, b-485, b, in fine, et inde.
 Fatum reducitur ad præscientiam et ad providentiam, sed diversimode. II, 486, a.
 Fatum non imponit rebus aliquam necessitatem absolutam. II, 489, a, circa finem.
 Utrum fatum imponat rebus necessitatem conditionatam? II, 493, a-496, a.
 Hæc propositio, *Fatum, stante divina providentia, immutari non potest*, habet duplicem sensum. II, 497, a.

FEMINA

Quæ actiones in femina necesse habent concurrere, ad hoc quod ipsa sit mater? V, 42, a-47, b.
 Potentia generativa feminae non se extendit usque ad formationem prolis; et ideo est imperfecta respectu potentia generativæ viri. V, 46, b.
 Femina, cum sit imperfecta, quomodo nata fuisset, in statu innocentia perfectæ? V, 47, b.

FICTIO

Qui accedit cum fictione ad confessionem, non tenetur confessionem iterare, sed solum fictionem confiteri. VI, 28, a-375, a-379, a et b.
 Accedens cum fictione ad baptismum suscipit characterem. VI, 107, a-111, b.
 Fictio impedit effectum baptismi et confirmationis. VI, 129, a.
 Quatuor modis aliquis dicitur fictus cum accedit ad aliquod sacramentum. VI, 129, a.
 Fictio contingit dupliciter. VI, 129, b.
 Fictione recedente, baptismus et confirmatio fide suscepta, consequuntur suum ultimum effectum. VI, 130, a.
 Recedente fictione, confessio incipit esse fructuosa. VI, 375, a.
 Fictio multiplex; et quædam facit confessionem reiterabilem, quædam non. VI, 379, a.
 Fictio in confessione non potest dici mendacium officiosum, sed perniciosum. VI, 381, b.
 Non accedere cum fictione ad aliquod sacramentum, non est præceptum Ecclesiæ, sed Dei. VI, 385, a.
 Aliqua fictio impedit effectum extremæ unctionis, aliqua vero non. VI, 464, a.

FIDES

Utrum fidei articuli sint principia nostræ theologiæ? I, 4, b-9, b, et inde-17, b, et inde.
 Intellectus quo intelligimus quid nominis, non autem quid rei, præcedit fidem. I, 12, b.
 Quæ fidei subsunt, quomodo videantur? I, 12, b-13, a.
 Quæ sit radix diversitatis inter fidem, scientiam, intellectum et opinionem? I, 13, a et b.
 Auctoritas immediate fidem, sed mediate potest generare scientiam. I, 16, a.
 Fides est ultimum potentia; quomodo? I, 17, a.
 Objectum fidei est duplex: complexum, et incomplexum. I, 46, a = V, 321, a.
 Utrum per Dei virtutem possit communicari homini certa et evidens cognitio de articulis fidei? IV, 193, a-197, b, et inde.
 Primus homo, in primo statu, habuit fidem. IV, 194, b.
 Fides duplex, secundum duplicem auditum, et duplicem locutionem. IV, 194, b.
 Utrum fides sit formaliter gratia? IV, 258, b, circa finem-265, a.
 Fides est gratia præveniens; quis sensus? IV, 265, a.
 Sine fide impossibile est placere Deo; quis sensus? IV, 265, a.
 Deum movere ad actum fidei, probat Augustinus tribus rationibus. IV, 294, a.
 Ad fidem duo requiruntur; secundum quid illorum est a Deo, vel ab alio? IV, 312, a, in fine.
 Quomodo Deus est causa fidei nostræ, quantum ad assensum, non tamen coactum? IV, 312, b.
 Quomodo fides est in demonibus? IV, 313, a.
Omne quod non est ex fide, peccatum est. Quis sensus? IV, 471, a.
 Per fidem applicatur nobis passio Christi. V, 261, b.
 Idem habitus est quandoque fides formata, et postea informis. V, 301, b.

Fides, non autem informis, sed formata charitate, est virtus. v. 309, a, in fine, b.

Fides formata, et etiam informis, infunditur homini a Deo. v. 309, b.

Assensus in ea, quæ sunt fidei, procedit ex duplici causa. v. 309, b.

Discredens unum articulum, non credit alios ex habitu fidei, neque formatae, neque informis, sed ex ratione humana. v. 310, a-316, b.

Fides est una virtus, et non multæ; unus habitus, et non multi specie distincti. v. 310, b.

Utrum ratio virtutis perfectæ competat fidei? v. 310, b, in fine-313, a, in fine, et inde.

Utrum fides, charitate existente in voluntate, sit magis virtus quam non existente? Et dicendum est quod in genere cognitionis non est perfectior actus fidei, præsentate charitate; est vero perfectior in genere meriti. v. 311, a-314, a, in fine, et inde.

Utrum fides requiratur propter supernaturalitatem objecti fidei? v. 311, b, circa finem-318, a, circa finem.

Utrum in hæreticis maneat fides infusa, quoad articulos in quibus non errant? v. 312, a-318, b, et inde.

Utrum fides, ex hoc quod respicit omnia credibilia ut a Deo revelata, sit una de omnibus credibilibus? v. 312, b-319, b.

Utrum prima veritas sit formale in objecto fidei? v. 313, a-321, a.

Fides non est virtus intellectualis aut moralis, sed theologica. v. 313, b.

Fides uno modo magis proprie dicitur virtus quam scientia. v. 314, a.

Fides formata magis proprie habet rationem virtutis quam fides informis. v. 315, a.

Fides et spes non possunt habere perfectam rationem virtutis sine charitate. v. 315, b.

Quomodo fides dicatur formari per charitatem? v. 316, a.

Habitus fidei adjuvat potentias animæ quantum ad duo. v. 316, b.

Certitudo adhesionis non est propria virtutis fidei. v. 316, b.

Utrum eodem actu assensio Deum esse trinum et unum, et Deum hoc revelasse? v. 317, a-320, a, circa finem.

Actus credentis ex tribus dependet; et tres sunt actus fidei. v. 317, a.

Fides per theologiam acquiritur. Quis sensus? v. 317, b.

In fide quatuor considerantur; et, secundum hæc, dicitur esse ex quatuor quæ in nobis sunt. v. 317, b, in fine.

Non habens habitum fidei potest quidem assentire his quæ sunt fidei, sed non discrete, prompte, faciliter et firmiter. v. 318, a.

Habitus fidei statim tollitur per actum sibi contrarium. v. 319, a.

In quo sit similitudo et dissimilitudo adhesionis catholici et hæretici circa articulum cui communiter consentiunt? v. 319, a.

Cum habitu fidei non stat error in fidei articulo aliquo, sicut cum habitu scientiæ stat error circa aliquam conclusionem ejusdem scientiæ. v. 319, b.

Fides respicit primam veritatem, non solum tanquam medium propter quod assentit credibilibus, immo tanquam objectum de quo est fides. v. 319, b.

Formale objectum fidei est prima veritas. Quis sensus? v. 319, b-321, a.

In objecto fidei tria inveniuntur. v. 320, a.

Assensus propositioni, Deus revelavit credenda, licet aliquid præsupponat, nullum tamen alium assensum præsupponit, ex quo causetur sive dependeat. v. 320, a.

Ratio formalis objecti fidei potest accipi dupliciter; et uno modo includit ens rationis. v. 320, b.

Quid et quale sit objectum fidei et charitatis? v. 321, a.

Fides non potest esse de visis. v. 321, b, in fine, et inde.

Fides est certior simpliciter scientia, licet non quoad nos et secundum quid. v. 322, b.

Utrum ænigma, vel inevidentia, sit de ratione objecti formalis fidei? v. 323, b-328, a, et inde.

Utrum de eodem, et secundum idem, possit esse fides et scientia, sive quoad actum, sive quoad habitum. v. 324, a, et inde-330, b, in fine, et inde.

Utrum fides debeat dici certior scientia propter adhesionem? v. 327, a, et inde-335, b, et inde.

Imperfectio cognitionis, seu non visum, et non apparens, est de ratione fidei, non ex parte rei creditæ, sed ex parte credentis. v. 328, a, et inde-332, a et b-376, a et b.

Cur ea quæ sunt fidei dicantur cognosci in speculo et in ænigmate? v. 330, a.

Objectum fidei duplex: scilicet veritas prima, et ænigma. v. 330, b.

De aliquibus quæ subsunt fidei, potest haberi scientia in hac vita; de aliquibus autem non. v. 331, a et b.

Quod per se pertinet ad fidem, pertinet ad eam semper et ubique; secus per accidens. v. 331, b.

Si ab aliquo actu fidei tollitur ratio objecti fidei, scilicet non evidens, jam non remanet actus fidei, sed scientiæ. Et quomodo differant, et se habeant ad invicem, assensus fidei, scientificus, et opinativus? v. 331, b, circa finem, et inde.

Impossibile est quod fides simul maneat cum beatitudine in eodem subjecto, nec quantum ad actum, nec quantum ad habitum. v. 332, b-375, b, in fine, et inde-376, b, in fine, et inde.

Intellectus credentis est captivatus per fidem. Quis sensus? v. 336, a.

In credente potest insurgere motus de contrario ejus quod firmiter tenet, non autem in intelligente et sciente; et quomodo certitudo fidei mediat inter certitudinem scientiæ et opinionis? v. 336, a-337, a.

Assensus fidei est firmitior quam assensus scientiæ. v. 336, a.

Secundum quæ fides sit certior scientia, aut e contra? v. 336, b.

Nullus actus vel habitus scientiæ, in scientiis physicis, est simpliciter certior actu vel habitu fidei intensive. v. 337, a.

Scientia beatorum quomodo sit certior fide nostra? v. 337, a.

Cur fidei articuli non sint visi, sicut sunt visa principia demonstrativa? v. 337, b.

Quomodo fides distinguatur a spe et charitate? v. 339, a et b.

Quomodo fides faciat hominem Deo adherere? v. 339, b.

Certitudo fidei quadrupliciter differt a certitudine spei. v. 348, b.

Sicut fides non potest habere media et extrema per se, sed per accidens, ita et spes. v. 351, b.

Fides est media inter scientiam et opinionem. v. 376, b.

Utrum dicere habitum fidei remanere cum visione in patria sit hæreticum? v. 377, a, b, et inde-381, a, b, et inde.

Utrum habitus fidei possit remanere in patria sine actu? v. 378, a-384, b, et inde.

Utrum sit contra Scripturas ponere possibilitatem actus fidei cum actu visionis in patria, vel quod de facto sint simul? v. 379, a-386, a.

Quantis e dictis Apostoli non possit evidenter deduci quod habitus fidei plus evacuabitur quam habitus scientiæ, vel donum prophetiæ aut linguarum; tamen, ex dictis ejusdem Apostoli, et ex glossis sanctorum, manifeste patet quod aliter evacuabitur habitus fidei quam scientiæ. v. 381, b, in fine-382, a.

Habitus fidei tollitur, cessante possibilitate proprii actus. v. 384, a.

Fides et spes repugnant perfectioni beatitudinis. v. 384, b, et inde.

Potestne habitus fidei esse simul cum actu visionis divinæ essentiali, causato a lumine gloriæ quod communicaretur per modum passionis transeuntis? v, 385, a-386, a.

Habitus idem, qui habet rationem fidei, potest, adveniente demonstratione, non habere rationem fidei, sed scientiæ; potest etiam amittere rationem fidei respectu unius prius crediti, postea autem visi, et non amittere respectu alterius etiam nunc non visi. v, 385, a.

Habitus et actus visionis et fidei non solum opponuntur sicut perfectum et imperfectum, sed etiam contrarie, vel privative. v, 386, b.

Fides non proprie dicitur visio. v, 386, b.

De ratione actus credendi, seu fidei, quid? v, 387, a, in fine, b.

Dona Spiritus Sancti præsupponunt fidem. v, 419, b, et inde.

Circa ea quæ fidei proponuntur credenda, duo requiruntur ex parte nostra. v, 420, a.

Cur fides potest esse in peccatore, et non prudentia? v, 438, b.

Per fidem passionis Christi, quam significabant vetera sacramenta, justificabantur antiqui patres. vi, 54, a.

Quomodo fides justificabat parvulos ante institutionem circumcisionis, ante passionem Christi, et ante promulgationem Evangelii? vi, 72, b, et inde.

Fidei non potest subesse falsum. vi, 73, a.

Fides semper fuit necessaria ad salutem. vi, 74, b.

Omnia quæ sunt fidei, sunt supra cognitionem naturalem angelorum. vi, 207, b.

Fides est substantia sperandarum rerum. Quis sensus? vi, 215, a.

De omnibus de quibus nunc est fides, in patria erit manifesta visio. vi, 215, a et b.

FIERI

Esse existentia non debetur proprie fieri. i, 314, a-321, a, in fine.

Non subsistens non proprie fit. i, 327, a.

Quomodo dicatur fieri vel non fieri forma per hoc quod intenditur? ii, 123, a-129, a.

Fieri aliquid non nisi quatuor modis contingit. iii, 19, a.

Fieri ex nihilo multipliciter intelligi potest; et quid est fieri ex nihilo per se? iii, 70, a, et inde-87, a.

Istæ non aequipollent, *Hoc fit hoc*, et, *Ex hoc fit hoc*. iii, 72, a.

Quomodo hæc sit concedenda, vel neganda, *Nihil fit aliquid*. iii, 72, a.

In his quæ non sunt per motum, est factum esse sine fieri primo. iii, 77, b-362, b, in fine, et inde.

Non omne corpus quod fit, necessario fit in loco. iii, 78, a, in fine.

Non est verum, secundum Commentatorem, quod omne quod fit, fiat ex contrario et per alterationem. iii, 78, b.

Fieri in materia, et de materia, quid? iii, 116, b.

In multis fieri est simul cum facto esse; et cur in aliqua productione fieri præcedit esse, et in aliqua non? iii, 186, b.

In fieri tantum, non autem in esse, dependet ab objecto species intelligibilis. iii, 309, a.

Nihil fit nisi moveatur. Quis sensus? iv, 48, b.

Forma non fit, sed compositum. v, 78, b.

Non omne generari simpliciter, est fieri simpliciter. v, 154, b.

Quod tibi non vis fieri, alteri non feceris. Quis sensus? vi, 527, a.

FIGURA

Utrum figura sit realiter distincta a quantitate? iv, 448, b. Figura, quid? iv, 153, a.

Figura per se concurrat ad actionem naturalem, etiam violentam. vi, 51, b-52, a et b.

Unde figura causetur? vi, 52, b.

FILIATIO

Cur filiatio non potest stare cum spirare et opposito ejus? ii, 24, a et b.

Filiatio non potest esse prima distinctionis ratio inter Filium et Spiritum Sanctum; sed spiratio activa, quæ est in Filio. ii, 26, a.

Res eadem quæ est filiatio, sub ratione filiationis constituit personam Filii, sub ratione vero spirationis distinguit personaliter a Spiritu Sancto. ii, 28, a.

Non sequitur: In Filio sunt plura distincta secundum rationem; ergo et in filiatione. ii, 29, b.

Utrum filiatio constituat Filium in esse personali? ii, 31, a, in fine, et inde-33, a, et inde.

Utrum filiatio sit communicabilis? ii, 222, a-232, a et b.

Filiatio, quomodo est terminus generationis Filii, et quomodo non? ii, 230, b, in fine, et inde.

Generari præcedit filiationem. ii, 236, b, circa finem.

In Christo non est nisi unica filiatio realis. v, 124, b-126, b, et inde-129, b, et inde.

Filiatio, quid? v, 127, a-131, a.

Falsum est quod filiatio non magis respiciat suppositum quam actio vel operatio. v, 130, a.

Filiatio magis respicit suppositum quam generatio passiva. v, 131, a.

Ad generationem passivam non semper sequitur filiatio realis. v, 131, b, in fine.

Nativitas et generatio passiva non sunt idem quod filiatio. v, 132, a.

FILIUS

Licet Filius ita perfecte intelligat ut Pater, non tamen habet potentiam producendi filium. i, 219, b-300, a.

Filius est genitus de Patre, et de substantia Patris. Quis sensus? i, 242, b-256, b, et inde.

Filius totam realitatem suam accepit ex vi essentiali ut a ratione formali, et non ex vi proprietatis. i, 250, b.

In hoc argumento, Omnis filius est genitus, sed essentia divina est Filius, ergo, etc., est fallacia accidentis et figure dictionis. i, 254, b.

Licet Filius non sit de aliquo tanquam de materia, non tamen creatur. i, 257, b, circa finem.

Filius producitur intellectu ut natura est. i, 260, a et b.

Productio Filii, in divinis, non potest dici quod sit essentialis, quamvis dicatur quod sit naturalis. i, 270, b.

Filius potest quicquid potest Pater. Quis sensus? i, 278, a. In divinis non possunt esse plures filii. i, 284, b.

Secundum sanctum Thomam, hujus impossibilitas reducitur, sicut in causam, in divinam immaterialitatem, in perfectionem divinam, tam ex parte processio- nis, et in modum quo divinæ personæ constituuntur et ab invicem personaliter distinguuntur. i, 284, b-285, a et b.

In divinis Verbum procedens dicitur Filius. ii, 1, b.

Filius eadem proprietate est Filius et Verbum, sed diversis rationibus. Quis sensus? ii, 3, a-259, a.

Si non a Filio procederet Spiritus Sanctus, non distingueretur personaliter ab eo. ii, 17, a, et inde.

Licet Filius distinguatur a Spiritu Sancto per filiationem secundum habere et non habere eandem proprietatem, stat tamen quod per filiationem solum distinguitur a Patre secundum oppositionem relativam. ii, 26, a.

Filius non est ratio Patri quod producat Spiritum Sanctum, sed Spiritui Sancto quod producat a Patre. ii, 41, a.

Filio, sicut et Patri, convenit proprie mittere personam divinam. II, 66, a, et inde.
 Missio Filii distinguitur a missione Spiritus Sancti. II, 68, b.
 Licet Filius æquetur Patri, non tamen econtra; et eodem modo de Spiritu Sancto, qui licet æquetur Patri et Filio, non tamen econtra. II, 153, a.
 Utrum eadem sit potentia qua Pater generat, et qua Filius generatur? II, 166, a-167, b, et inde.
 Utrum repugnet personæ Filii, in divinis, constitui per relationes originis? II, 221, a, in fine, b-230, b, et inde.
 Filius capit esse per generare. II, 239, a.
 Utrum si accepit Filius totam substantiam, acceperit et totam entitatem? II, 273, b-277, a, et inde.
 Filius potest dici sapiens sapientia genita et ingenta. II, 334, a.
 Hæc non est concedenda: *Filius Dei est ex nihilo*. III, 72, b.
 Ex dictis Scoti deducitur ad hoc quod Filius Dei non sit veraciter homo. IV, 100, a.
 Impossibile est eundem filium nasci, si sit alius pater, vel alia mater. IV, 174, a-178, a.
 Utrum Christus sit filius Spiritus Sancti per creationem aut adoptionem? V, 46, a, et inde-51, b, et inde.
 Ad esse filium per adoptionem, quæ? V, 52, a.
 Hæresi proximum est, dicere Filium Dei non produci a Patre in esse divinitatis, sed solum in esse relativo. V, 73, b.
 Christus est realiter filius Virginis. V, 130, b.
 Filius est naturaliter aliquid patris; et esset contra iustitiam naturalem, si filius, antequam habeat usum rationis, subtraheretur a cura parentum, vel de eo aliquid ordinaretur invitis parentibus. VI, 114, a.

FINIS

Utrum sit possibile creature intellectuali cognoscere naturaliter ultimum finem supernaturalem? I, 10, b-18, b, et inde.
 Ultimus finis hominis, qui est Dei perfecta cognitio, per quid possit acquiri, tanquam per necessario requisitum? I, 12, a.
 Respectu finis, voluntas habet tres actus realiter differentes. I, 61, a-62, b-63, a.
 Finis duobus modis dicitur. I, 63, a, in fine, b = v, 7, b.
 Amor, vel desiderium, vel delectatio, non est ultimus finis creature intellectuales, sed illa solum operatio per quam primo attingit Deum. I, 63, b, et inde.
 In finem tendit voluntas tam per intentionem quam per electionem, sed diversimode. I, 78, a.
 Utrum eodem actu voluntas possit ferri in finem et in ea quæ sunt ad finem? I, 78, a, et inde.
 Utrum volitio finis sit causa volitionis eorum quæ sunt ad finem? I, 79, b = IV, 211, b-228, b, circa finem, et inde.
 Finis ultimus rectæ voluntatis nostræ non est aliquis actus voluntatis, sed operatio intellectus. I, 83, b-87, a et b.
 Finis ultimus duplex. I, 88, b = v, 79, b-197, a.
 Ultimus finis non cadit sub electione. I, 89, a.
 In finem ultimum apprehensum sub sua ratione universalis voluntas necessario fertur. I, 95, b, et inde-113, a.
 Finis se habet in operativis sicut principium in speculativis. Quis sensus? I, 96, b-97, b, in fine-98, a = VII, 186, b.
 Sicut suppositionibus mathematicis non assentimus per doctrinam, sed per naturalem rationem; ita et per naturam in finem apprehensum sub ratione ultimi tendit appetitus. I, 97, a.

Ratione ultimi finis appetitur. quidquid appetitur. I, 97, b = VII, 187, b.
 Ultimo fine clare apprehenso, voluntas necessario fruitur; non vero perfecte fruitur, quando hic ultimus finis apprehenditur sub generali ratione summi boni. I, 105, b = III, 434, b, et inde = VII, 192, a, in fine, b, et inde.
 Complacere in complacentia ultimi finis dupliciter potest contingere. I, 111, a.
 Quæ possint abducere a consideratione ultimi finis? I, 112, b.
 Iudicium de prosecutione respectu ultimi finis clare visi, vel sub ratione communi, non subest potestati voluntatis. I, 113, b, in fine.
 Respectu finis voluntas se habet ut potentia intellectualis; respectu vero eorum quæ sunt ad finem, ut rationalis. I, 114, b.
 Primum agens est ultimus finis. I, 168, b.
 Bonum non æque dicitur de fine, et de his quæ sunt ad finem. I, 189, a.
 Finis ad quem ordinantur res creatæ, est duplex. II, 473, a.
 Habitualiter et virtualiter aliquid referre in Deum, quomodo differunt? III, 350, b.
 Peccatum dupliciter contingit circa finem. III, 424, b.
 Unicuique rei convenit unus finis, quem naturali necessitate prosequitur. III, 450, a.
 Ad hoc quod intellectualis natura tendat in Deum ut in finem ultimum, multiplex dilectio est requisita. III, 456, b.
 Ad hoc quod aliquid sit finis, quæ requirantur? III, 485, b.
 Volitio finis, et electio eorum quæ sunt ad finem, quandoque sunt unus actus, quandoque plures. IV, 228, b.
 Quomodo finis moveat? IV, 240, a et b.
 Ad consecutionem finis, in rebus naturalibus, tria exiguntur. IV, 257, a.
 Appetitus recti finis requiritur, licet non sufficiat, ad bonitatem actus voluntatis. IV, 435, a.
 Appetitus finis est absque termino; non autem appetitus eorum quæ sunt ad finem. V, 357, b.
 Quid præstituat finem virtutibus moralibus? V, 430, b-431, a et b.
 Ultimus finis appetitur necessario quoad specificationem actus, non autem quoad exercitium. VII, 168, a.
 Non est inconveniens naturam ignobiliorem suum finem facilius attingere quam attingat natura nobilior suum nobiliorem. VII, 206, a et b.

FINITUM

Quomodo sit intelligendum aliquid non posse transire de finito ad infinitum. II, 332, b.
 Corpus est finitum supericie sua intrinseca. III, 139, a.
 Licet individua sint semper actu finita, sunt tamen infinita potestate naturæ. III, 235, b.
 Diversitas entis finiti et infiniti simpliciter et secundum quid, tam in essendo quam in agendo. III, 316, a.
 Non est inconveniens virtutem simpliciter finitam non habere terminum in determinato genere, licet habeat terminum simpliciter. III, 333, a.
 Finita est visio beata in intellectu creato, licet fiat per speciem infinitam. V, 201, a.

FOMES

In carne baptizati, si resuscitetur in præsentis statu, erit fomes; sed non haberet rationem peccati. IV, 357, a, in fine, b.
 Fomes est quid consequens ex principiis naturalibus animæ; et pertinet etiam ad peccatum originale, sed secundum diversa. IV, 357, b.
 Fomes peccati, quid? V, 33, a.
 Quando fuerit ligatus, vel etiam sublatus, fomes in Beata Virgine? V, 33, b.

FORMA

Licet ex essentia formæ consurgat contrarietas, impossibilitas tamen coexistendi comitatur formas secundum actum, et non secundum potentiam. I, 40, b.

Quomodo in formis sit genus et species? I, 52, b.

Ad omnem formam sequitur aliqua inclinatio. I, 195, a, circa finem.

Forma substantialis aliqua est principium *quod operandi*; aliqua *quo*, sed principale. I, 205, a.

Formam substantialem antecedunt et subsequuntur dispositiones. Quomodo? I, 205, b, in fine = VII, 48, a et b.

Forma substantialis a nullo accidente habet quod sit principium actionis, sed potius econtra. I, 212, b.

In formis generalibus abstractum et concretum prædicantur de se invicem; non autem semper in formis specialibus. I, 228, a.

Differentia inter essentiam divinam et alias formas. I, 248, b = III, 227, a.

Forma generatur ab agente. In quo sensu? I, 250, a.

Forma specifica est principium effectivum tam essendi quam generandi; non autem forma individualis. I, 280, a.

Forma non potest uniri nisi materiæ particulari et per quantitatem determinatam. I, 289, b.

Ad omnes formas, non solum unius speciei, sed etiam ejusdem generis, est eadem potentia subjecti. I, 297, b-345, a, circa finem.

Forma est terminus ejusdem generationis ac genitum et *esse*, sed diversimode. I, 322, a.

Quomodo forma dicatur dare *esse*? I, 322, b-326, a.

De modis quibus contingit formam existere in materia. I, 342, a = III, 490, a, circa finem.

Forma in potentia non est pars formæ in actu. I, 343, a.

Formæ accidentales sunt simplices. I, 343, b.

Formæ diversorum generum diversas potentias respiciunt; formæ vero unius generis, etiamsi sint contrariæ, unam duntaxat potentiam respiciunt. I, 345, a = II, 94, a = III, 304, b.

Forma est invariabilis. Quis sensus? I, 371, a, in fine.

Per formam res naturales dupliciter ab invicem distinguuntur. II, 26, a.

Ad motum charitatis necessario requiritur forma aliqua superaddita potentiæ naturali. II, 70, a = V, 371, b-372, a.

Forma omnium virtutum est charitas. II, 90, b, et inde.

Formæ unius generis tripliciter in subjecto esse dicuntur. II, 94, b = III, 304, b-328, a = IV, 338, b.

Duobus modis contingit formam non suscipere magis et minus. II, 94, b-97, b-136, b = IV, 160, b = V, 170, b, in fine.

Aliquæ formæ intenduntur non solum secundum maiorem participationem subjecti, sed etiam per additionem aliquam. II, 97, a, circa finem.

Non omnis forma est augmentabilis. II, 98, a.

Forma substantialis incongrue dicitur suscipere magis et minus. II, 98, b = IV, 365, a.

Utrum in aliquo gradu, saltem in gradibus remissis, formæ contrariæ ad invicem, simul in eodem subjecto esse possint? II, 99, a, et inde-117, a, et inde = IV, 338, a.

Utrum formæ contrariæ, non solum in fieri, sed etiam in actu completo et quieto, possint simul esse? II, 103, b-120, a.

Utrum, dato quod formæ contrariæ essent in eodem subjecto primo, adhuc ex remotione unius illarum alia non intenderetur? II, 105, a in fine, et inde-120, a, in fine, et inde.

Utrum sit impossibile formam intendi per radicalem participationem subjecti, nisi habeat in essentia partes et gradus? II, 106, b, circa finem, et inde-122, a, et inde.

Utrum forma ex hoc formaliter intendatur, quia dat aliud et aliud *esse* subjecto, vel quia plus inest ei quam prius? II, 108, a, in fine, et inde-124, b, circa finem, et inde.

Utrum intensio formarum fiat ratione majoris dispositionis in subjecto? II, 109, a, in fine, et inde-125, a, et inde.

Utrum aliqua forma possit fieri major quam prius in sua specie sine additione novæ partis ad præexistentem? II, 114, b, et inde-116, a, et inde-129, a, et inde.

Impossibilitas existendi formarum contrariarum in eodem subjecto in gradibus intensis, unde procedat? II, 117, a, et inde-118, b, et inde.

Nullus gradus formæ denominat subjectum, nisi sit ultra medium latitudinis ejus. II, 119, a et b.

Licet dum formæ contrariæ possint se compati in eodem subjecto secundum medium suæ latitudinis, non tamen secundum gradus æquales, superius, vel inferius; nec subjectum tali casu denominaretur per aliquam illarum. II, 119, a et b.

Quomodo intelligatur unam formam misceri suæ contrariæ? II, 120, b-121, a et b.

Quomodo posset vel non posset Deus unam formam in subjecto remittere, contraria forma non intensa. II, 121, b, circa finem.

Forma intensibilis potest dare diversa *esse*. II, 122, b.

Forma indivisibilis, non tamen indivisibiliter inexistens, potest magis et minus participari. II, 123, a.

Quomodo dicatur fieri vel non fieri forma per hoc quod intenditur? II, 123, a-129, a.

Eadem forma est terminus *a quo* et *ad quem*. II, 124, a.

Forma secundum quam est motus, non oportet quod habeat partes in essentia; sed sufficit quod possit haberi a subjecto sub alio et alio *esse*. II, 124, a.

In quo genere causæ forma sit causa sui *esse*? II, 124, b = IV, 149, a-151, a.

Forma remissa non contrariatur intensæ, sed subjectum sub remissa contrariatur sibi ipsi sub eadem forma intensa. II, 128, b, in fine.

Unde oriatur differentia in formis substantialibus? II, 129, a.

Aliter continet forma intensa formam prius remissam, quam sensitivum continet vegetativum. II, 129, a.

Non est inconveniens eandem formam esse terminum duarum mutationum, sed sub alio et alio *esse*. II, 129, a.

Forma indivisibilis, et nullam habens latitudinem in essentia, potest dare divisibiliter *esse*. II, 129, a, circa finem.

Ad intensionem formarum multiplex dispositio. II, 129, b.

Quare aliqua forma magis inhæreat nunc quam prius? II, 129, b.

Augmentatio cujuscunque formæ per essentiam indivisibilis, et subjecti indivisibilis, neque una, neque continua esse potest. II, 142, a, et inde.

Quomodo forma simplex dici possit augeri vel variari? II, 144, b.

Duplex est forma numeri, partis scilicet, et totius; et utraque distinguitur realiter ab eo cujus est forma. II, 180, b.

Utrum forma numeri sit extra animam, et componatur ex unitatibus? II, 194, b, et inde-202, b, et inde.

Non omnis forma est intrinseca ei cujus est forma; et ultima unitas est forma numeri extrinseca, non intrinseca. II, 206, b, circa finem.

Quodcumque removeatur in divinis, quod significatur per modum formæ, non remanet aliquid subsistens. Quis sensus? II, 231, b.

Forma in intellectu habet *esse* dupliciter. II, 242, b-408, a, circa finem.

Forma non semper distinguitur ab eo cujus est forma. II, 278, b.

Ad cognoscendum utrum aliqua forma sit absoluta secundum rem, non oportet attendere ad nomen quo significatur, sed an secundum suam rationem specialissimam sit ad aliquid. II, 304, a.

Illud a quo aliquid denominatur, non oportet quod sit semper forma ex natura rei. II, 318, a-332, b.

Quæ forma sit principium operationis; et quæ non? II, 364, b, in fine.

Diversitas formarum inferiorum est ratio diversitatis materialium, non secundum essentiam, sed secundum *esse*, et secundum rationem. II, 388; a = IV, 15, a, in fine, b.

Forma, ut forma, causam activam non dicit. II, 396, a et b.

Formæ nomine quid proprie importetur. II, 410, a.

Multas formas potest a Deo recipere materia prima, ad quas non est in potentia naturali, sed obedientiali. II, 507, a, in fine, et inde.

Utrum forma abstracta a materia sit infinita? II, 528, b-531, b, et inde-536, a et b.

Quomodo forma limitetur a materia? II, 531, b.

Forma, secundum *esse* reale, est majoris amplitudinis quam materia. II, 531, b, in fine.

Quomodo forma proportionetur materiæ? II, 532, a.

Deus potest facere aliquam formam infinitam in ratione suæ speciei, tam substantialem quam accidentalem. II, 536, a, in fine, b.

Quacumque forma intensibili existente in subjecto data, Deus potest eam intendere ad duplum, et ad triplum, et sic sine statu; ita quod nunquam perveniet ad tantam perfectionem, quin ad majorem Deus perducere possit. II, 538, b.

Utrum aliquam formam intensibilem et remissibilem Deus possit facere infinitam intensive in sua specie? II, 546, a, et inde-556, b.

A forma separata ad formam in subjecto non potest fieri descensus, nec e contra ascensio; sed distant in infinitum. II, 553, b.

Quomodo prædicta forma separata diceretur infinita intensive? II, 554, a.

Formis accidentalibus, si subsisterent per Dei potentiam, non competeret diffinitio per additionem. II, 554, b.

Repugnat aliquam formam esse in subjecto insipientem intensive. II, 556, b.

Forma per se, et secundum rationem formæ, non dependet nisi a Deo. III, 30, a.

Non in quocumque est forma, est etiam suus effectus formalis. Quis sensus? III, 59, a, in fine.

Actio et passio est idem cum forma quæ acquiritur per motum; et quomodo? III, 61, a, et inde.

Eadem forma est motus, terminus motus, terminus sui ipsius, mutatum esse, terminus mutati esse. Quis sensus? III, 63, b, in fine-64, a et b.

An cum dicitur, *forma acquiritur motu*, ablativus accipitur in ratione causæ formalis aut efficientis? III, 64, b, circa finem.

Quomodo forma creetur vel concreetur a Deo? III, 79, a-114, b, et inde.

Forma producta non eodem respectu refertur ad agens et ad passum. III, 110, b.

Dux sunt dependentiæ formæ, a Deo scilicet, et a subjecto. III, 111, a.

Forma in corruptione naturali compositi non annihilatur. III, 111, a, in fine, b.

Forma accidentalis, etiamsi tota desinat esse, non tamen annihilatur. III, 112, a.

Formam educi de potentia materiæ, quid? III, 115, a, in fine, b-116, b, in fine = IV, 121, b.

Cur formæ artificiales, cum non habeant causam in subjecto in quo fiunt, non dicantur creari? III, 115, b.

Quomodo forma præexistit in materia ante generationem; et quomodo ex hoc sequitur quod ejus productio non sit creatio? III, 115, b-116, a.

Quanto forma est perfectior, tanto magis supergreditur materiam corporalem. III, 204, a, in fine, b.

Utrum forma individuetur per hoc quod recipitur in materia? III, 215, b-240, a.

Forma substantialis non potest informare successive aut

simul duas materias, nisi, crescente materia, crescat et ipsa forma; quod non est in anima rationali. III, 226, a = IV, 103, b.

Formale principium individuationis formæ, est commensuratio talis formæ ad talem materiam. III, 230, a, et inde.

Cur in formis separatis a materia non est divisio suppositorum sicut in unitis? III, 233, a.

Forma substantialis non potest remanere in materia sine accidentibus. III, 234, a.

Forma totius non subsistit, sed est in suis partibus. III, 240, a, in fine, b.

Forma totius dupliciter designatur per nomen; et quomodo predicatur de formato? III, 240, b, et inde.

Forma ex natura sua subsistens, non est ex se universalis vel particularis. III, 247, b.

Qualibet forma immaterialis, per se subsistens, de se est hæc; etiam divina essentia. III, 247, b, circa finem.

Non omnis forma habet propriam operationem. III, 281, a.

Forma per se subsistens, potest informare intellectum angelicū, et aliquam ei activitatem tribuere, ut ratio operandi. III, 308, b.

Utrum forma, quæ, secundum se totam, non est in A instanti, possit immediate post, secundum se totam, simul produci? III, 368, a-375, b, et inde.

Ad hoc quod aliquid sit forma substantialis alicujus, duo requiruntur. III, 483, b = V, 72, a = VII, 47, b.

Formam dare sibi ipsi corporeitatem, et non magis materiam, est quedam fictio; et similiter quedam fictio est, quod corpus aliquod naturale habeat formam non in materia. IV, 12, b.

Quomodo aliquæ formæ accidentales præintelligi possint formæ substantiali in materia? IV, 19, b, in fine, et inde.

Forma substantialis ad accidentalem convenientia atque differentia. IV, 20, b-53, a = VI, 189, a, circa finem, et inde.

Forma substantialis immediatius inest materię quàm accidentalis. IV, 21, a = VI, 189, a.

Eadem forma ut dat *esse* secundum gradum inferiorem, comparatur ad seipsam dantem *esse* secundum gradum superiorem, ut materia a qua sumitur genus, ad formam a qua sumitur differentia. IV, 21, a, in fine, b = VI, 189, b.

Forma est prior materia, et e contra. IV, 29, b.

Expulsio præcedentis formæ, et inductio formæ sequentis, in generatione, comparantur ad invicem ut effectus ad causam, et ut prius ad posterius, diversimode. IV, 34, b.

Forma educata de potentia materiæ non usquequaque absoluitur a dimensionibus sicut non educata. IV, 39, a.

Forma per se non generatur ex materia. IV, 39, b.

Formæ elementorum, dantes esse actu materię, non sunt ponendæ in homine præter animam rationalem. IV, 51, a.

Utrum formæ substantiales elementorum actu mancant in mixto? IV, 51, a et b-54, b-78, a, et inde-115, b, et inde.

Ad omnem formam suscipientem *magis* et *minus*, est motus continuus. IV, 52, a.

In homine non est alia forma substantialis præter animam intellectivam, dans *esse* actu substantiale. IV, 52, b, in fine-53, a.

Ponentes plures formas substantiales in eodem composito, destruunt generationem simpliciter. IV, 53, a et b.

Forma substantialis perfectior continet virtute omnem imperfectiorem, principium existens cujuslibet operationum. IV, 53, a.

Utrum præter animam intellectivam sit in homine forma corporeitatis? IV, 59, b, et inde-90, b, et inde.

Utrum cum positione unicæ formæ in composito salvari possit corpus Christi fuisse idem vivum et mortuum? IV, 60, b, circa finem, et inde-93, a, circa finem, et inde = V, 279, a = VI, 186, b.

Utrum præter animam intellectivam in homine sint aliae formae substantiales secundum distinctionem partium heterogenearum? iv, 62, b-97, b, et inde.

A quo forma sensitiva corrumpatur, dum in generatione introducit forma intellectiva? iv, 71, b-72, b.

Ad introductionem formae substantialis possunt concurrere diversa agentia, sed ordine quodam. iv, 72, a.

Non omne agens causans accidentia consequentia aliquam formam substantialem, causat ipsam formam. iv, 75, a.

Formae elementorum non sunt in eo quod est vere mixtum. iv, 81, a.

Utrum sit determinatus ordo formarum in introductione formae substantialis post formam? iv, 85, a-87, a.

Ex hoc quod non est processus in infinitum in predicatis in quid, secundum Philosophum, non sequitur quod in eodem sint plures formae substantiales. iv, 88, a.

Unde forma cadaveris dicitur forma putredinis? iv, 96, b.

Licet non in forma substantiali differant partes animalis, differunt tamen per formam substantialem. iv, 102, b.

Quaelibet forma substantialis essentialiter distinguitur a materia rei corporalis. iv, 104, b.

Utrum *esse* quod dat formam, sit quid relativum, vel quid absolutum? iv, 105, a, et inde-107, b, in fine, et inde.

Utrum forma dicat propriam rationem et naturam determinatam in entibus? iv, 105, b-109, a, in fine, b.

Diversa comparatio *esse* ad formam. iv, 108, b, et inde.

Participatio formae a materia, quae? iv, 109, a.

Formae substantiales non praeesistunt in materia actu secundum se totas, nec secundum aliquam sui partem, ante productionem compositi. iv, 112, b, in fine-113, a.

Cur forma adveniens enti in actu sit accidentalis? iv, 113, b.

Non est inconveniens essentialiter alicujus formae substantialis prius duratione fuisse in materia, quam daret *esse* composito vel materiae. iv, 114, b.

Utrum ante generationem compositi aliquid formae praecedat in materia? iv, 117, b, in fine, et inde-120, b, et inde.

Quid sit inchoatio formae in materia, vel formam praecedere in materia? iv, 120, b.

Cur forma magis dicitur educi de potentia materiae quam de potentia agentis? iv, 122, a.

Mens sancti Thomae in materia de inchoatione formarum consistit in decem. iv, 123, a et b.

Utrum forma accidentalis possit praecedere in materia formam substantialem; et, si praecederet forma accidentalis, introductio formae substantialis in materia essetne alteratio? iv, 142, a et b-150, b.

Formarum intensio et remissio non fit per additionem vel subtractionem formae ad formam. iv, 144, a.

Forma substantialis est principium effectivum distantiae partium, non autem formale. iv, 148, a.

Ex hoc quod forma dat *esse* subjecto, non sequitur quod sit causa efficiens ejus. iv, 149, a.

Forma potest poni absque hoc quod det *esse*. iv, 151, a = v, 118, a-119, a.

Distinctio inter formam et effectum formalem. iv, 151, a et b.

De modo quo forma est in toto. iv, 158, a, b, et inde = vi, 283, b-284, b.

Utrum sit dare minimum in forma naturali; et, si non, utrum quaelibet pars formae divisa possit per se existere? iv, 163, a, et inde-166, a, et inde.

Omnis forma naturalis extensa per quantitatem est divisibilis in partes quantitativas ejusdem rationis. Quis sensus? iv, 166, b.

Deus non potest ponere formam in materia nisi secundum dispositiones illius materiae, licet illas dispositiones simul cum ipsa forma possit inducere. iv, 171, a.

Utrum plures formae substantiales ejusdem speciei possint *esse* inaequales secundum essentiam? iv, 361, a et b-363, a et b.

Plures formas substantiales ejusdem speciei *esse* inaequales quoad suas essentias, potest intelligi tripliciter. iv, 363, a.

Aliqua forma non recipit magis et minus secundum se; et aliqua haec suscipit in subjecto; quaedam utroque modo; et quaedam nullo. iv, 364, a, b, et inde.

Dispositiones praecedentes vel concomitantes formam substantialem possunt concurrere secundum aliquem modum causalitatis ad inaequalitatem formae substantialis; non autem sequentes. iv, 365, b.

Agens, quantum dat de forma, tantum dat de consequentibus ad formam. iv, 429, b.

An forma sit nobilior composito, secundum Commentatorem? v, 22, a.

Forma totius, quid? v, 22, a et b.

Non est inconveniens duas essentias formarum unius rationis *esse* simul. Quomodo? v, 24, a.

Quomodo differunt forma totius et formae partium? v, 24, a.

Proprie loquendo de forma, non potest divina essentia, nec proprietas personalis, uniri alicui creaturae corporeae per modum formae. v, 62, b.

Utrum forma actuans constitutiva sit alicujus tertiae entitatis? v, 68, b-78, b.

Utrum forma per se producat? v, 70, b-83, a, in fine, b.

Utrum possibile sit formam absque informatione actuare? v, 70, b, circa finem-83, b.

Aliquid *esse* formam, et non informare intrinsece, implicat contradictionem. v, 71, b.

Forma alicujus, tripliciter. v, 71, b.

Ex unione formae ad materiam semper resultat compositum. v, 71, b.

Forma non fit, sed compositum. v, 78, b.

Forma non prius communicatur composito quam materiae; nec prima communicatio stare potest sine secunda; et tamen eadem actio agentis ad utrumque terminatur. v, 82, b-83, a et b.

Esse primo competit supposito, et secundo formae. v, 116, b-117, a et b.

Utrum et quomodo possit aliqua forma *esse* infinita? v, 166, a-169, a et b.

Diversa conditio diversarum formarum, in hoc quod est *esse* vel posse *esse* speciem intelligibilem in intellectu. v, 186, a, et b.

Essentia divina non est proprie forma intellectus creati, sed se habet per modum formae. v, 187, a et b.

Sicut, amota forma substantiali, non manet idem formatum, nisi aequivoce; sic, et amota parte formae, ut potentia visiva, non manet idem formatum, ut oculus, nisi aequivoce. v, 279, b.

Non solum inter formas ejusdem generis proximi, sed etiam inter formas diversorum generum, est oppositio formalis. v, 387, a.

Forma requirens praeviam dispositionem in subjecto non augetur non aucta dispositione. vi, 22, b.

Formae sacramentorum significant effectum eorum. Quis sensus? vi, 161, b.

Secundum gradum formarum in perfectione *essendi*, est gradus earum in virtute operandi; et forma, quanto est nobilior, tanto majorem diversitatem in partibus compositi ad diversas operationes requirit. vi, 190, a et b.

A forma nullo modo potest separari effectus formalis. vi, 265, b.

Non quaelibet forma activa non impedita potest transfundere seipsam. vi, 485, a.

Forma destructa, vel annihilata, non remanet amplius in potentia naturali materiae, sed in obediuntiali tantum. vii, 11, a-16, b.

Omnes formae ejusdem susceptivi proximi, sunt ejusdem generis physici. Quis sensus? vii, 67, b.

A forma in materia tria causantur. vii, 83, b.

Non quælibet forma supernaturalis prærequirit dispositionem supernaturalem. vii, 202, a-216, a, in fine.
 Non omnis forma perfectior continet eminenter imperfectiorem. vii, 232, b.
 Impossibile est duas formas unius generis, in actu perfecto, esse simul in eodem subjecto. vii, 234, a.
 Aliqua forma potest dici propria et distincta ratio alicujus intelligibilis dupliciter. vii, 247, b.
 Ad inductionem formæ in materia diversimode concurrunt diversa agentia et diversa patientia. vii, 273, b.

FORMALE, FORMALITAS, FORMALITER

Formale objectum est duplex: scilicet *quo*, et *quod*. i, 47, b.
 Formalis ratio subjectiva ut *quod* tria requirit. i, 48, a.
 Objectum formale quod theologie, quid? i, 48, b.
 Ratio formalis qua theologie, quæ? i, 49, a.
 Formalis ratio objecti potest dupliciter considerari. i, 58, a.
 Formale electionis pertinet ad rationem. i, 93, b, circa finem.
 Conceptus entis formalis est unus unitate formæ in intellectu. i, 141, a, et inde.
 Formale significatum nominis, quid? i, 222, a.
 Secundum doctrinam S. Thomæ, multe formalitates sunt in Deo, secundum unum sensum; et, secundum alium, non est nisi una formalitas in Deo. i, 376, a.
 De formali distinctivo intrinseco ejus quod distinguitur secundum rationem a seipso. i, 399, b.
 Formale in tempore, quid? ii, 4, b-8, b.
 Formalis effectus multiplicatur ad multiplicationem formæ. Quis sensus? ii, 28, a.
 Formalis effectus, quid? ii, 332, a.
 Distincta secundum suas formales rationes plus distinguuntur quam distincta secundum modum significandi. ii, 345, a, in fine, b.
 Unde res dicatur formaliter apparens in intellectu? ii, 358, b-360, b.
 Ad hoc quod aliquid sit formale objectum alicujus potentie, quid requiritur? ii, 383, b.
 Omnis formalis differentia est specifica. Quis sensus? ii, 236, b.
 Formalis distinctio non semper est per aliquid formaliter inherens. iv, 16, a, in fine-17, a.
 Formalis effectus est alius a forma. iv, 151, a et b.
 Quid est formale in peccato originali? iv, 331, a-343, a et b-344, a = vi, 63, a.
 Quid est formale in peccato actuali? iv, 331, a.
 Formalis causa in actu est inseparabilis a suo effectu; secus in habitu. v, 83, b.
 Non oportet quod formalis apparentia objecti apprehensi sit tanta realiter quanta est apparentia objectiva. v, 189, a.
 Formalis apparentia est duplex. v, 189, b.
 Formalis ratio alicujus habitus intellectualis est duplex. v, 328, a-329, a.
 Inter quas formas est formalis oppositio? v, 387, a.
 Formale in virtutibus cardinalibus, quid? v, 392, a-410, a.
 Inter formalem causam et efficientem est multiplex differentia? vi, 265, b.
 Non semper, formali effectu multiplicato, multiplicatur forma. vi, 266, b.
 Verum est formale objectum intellectus. vii, 153, a.

FORTIS. FORTITUDO

Fortitudo non est in divina voluntate secundum propriam rationem qua dicitur virtus moralis. ii, 568, b.

Cur fortitudo sit subjective non in voluntate, sed in appetitu sensitivo? v, 397, b-399, a.

Fortitudo quæ est virtus, et fortitudo quæ est donum, distinguuntur specificè; et quid utraque? v, 417, a, et inde.

Fortitudo virtus non tollit omnem tristitiam corporalem aut animalem, sed facit ne ratio ab eis absorbeatur. v, 418, a et b.

Fortis fortitudine politica plus debet fugere peccatum oppositum fortitudini quam mortem corporalem; et secundum rectam rationem exponit se morti, et eligit mortem propter bonum commune, cuius est pars. vi, 357, b.

Fortitudo pure moralis, circa quæ consistat? vi, 369, b-372, a.

Fortis bene se habet circa omnia pericula mortis, sed præcipue in bello. vi, 370, a et b.

Mors virtuosa secundum fortitudinem est meritoria in fieri, non autem in facto esse. vi, 371, b, circa finem.

FORTUNATUS

Ad hoc quod aliquis sit bene fortunatus, oportet quod adjuvetur a superioribus causis, scilicet Deo, angelo, et colo. ii, 480, b, in fine-481, a.

Hujus modi bona fortuna attenditur penes duo: scilicet penes electionem, et prosecutionem. ii, 481, a.

Secundum inclinationem a corpore celesti, homo potest dici bene natus, et bene fortunatus; secundum autem inclinationem Dei vel angeli, homo dicitur bene gubernatus et bene custoditus. ii, 481, b.

Respectu bonorum moralium, nullus dicitur bene, vel male fortunatus; licet respectu eorum possit aliquis dici bene vel male natus. ii, 482, b, in fine.

Penes auxilium datum ad eligendum, aliquis dicitur fortunatus; non autem penes auxilium datum ad exequendum. ii, 483, a.

Nullus eventus dicitur fortunatus per comparisonem ad divinam causam, sed bene per reductionem in causam celestem. ii, 483, a, circa finem.

Homo non potest esse bene fortunatus universaliter ex virtute corporis celestis, sed solum quantum ad hoc vel illud. ii, 483, b.

Utrum motus bene fortunatorum debeat reduci ad angelorum custodiam? ii, 484, b-486, a.

FRUITIO

Fruitio est amor, vel delectatio quam aliquis habet de ultimo expectato, quod est finis. i, 61, b, in fine.

Distinctio inter fruitionem et intentionem. i, 62, b.

Fruitio beatifica non solum transit objective super Deum, immo super visionem qua videtur Deus; et eadem fruitione fruimur utroque. i, 63, a.

Fruitio non est essentialiter beatitudo, sed ad ipsam se habet per modum sequete et complete. i, 63, b-82, b-83, a = vii, 146, b-163, b, et inde.

Utrum fruitio sit potius amor quam delectatio? i, 64, b-72, b = v, 345, b.

Utrum omnis fruitio sit delectatio? i, 64, b, in fine-73, b.

Utrum eodem actu quis fruatur Deo et visione ejus? i, 67, b-82, a.

Fruitio est nobilissima operatio voluntatis. i, 72, b.

Sicut se habet visio ad comprehensionem, ita fruitio ad amorem. Quis sensus? i, 73, a.

Fruitio est inhesio et quies consequens amorem. i, 77, b.
 Non est fruendum visione Dei ut primario et principali

objecto, licet sine illa non possit quis perfecte frui Deo. i, 81, a = v, 314, b-316, a.

In objecto principali, non autem in secundo, quod est conditio et circumstantia objecti fruitionis ex parte potentiae, ponitur spes aut finis letitiae. i, 81, a, in fine, b. Taliter fruitio et usus opponantur. i, 92, b-93, a.

Beata non proprie fruuntur; homo etiam in via, sive injustus, sive justus, non perfecte fruatur; sed solum beati. i, 106, a.

Fruitio non debetur uni personae prout distinguitur ab alia. ii, 32, b.

Falsum est objectum fruitionis esse omnino idem ac objectum spei. v, 343, b.

In fruitione, potest distingui duplex medium. v, 347, a.

FUNDAMENTUM

Nisi multiplicato fundamento, non multiplicatur relatio. i, 296, a = ii, 323, a et b-429, a = iii, 110, a, in fine, b = v, 124, b, in fine, et inde-126, a.

Non semper intenditur fundamentum, cum intenditur relatio. ii, 123, a.

Relatio consequitur naturaliter positionem sui fundamenti. ii, 299, a.

Fundamentum est causa efficiens proxima relationis, et quodammodo causa formalis. ii, 299, a, in fine, b.

Quid sit fundamentum et ratio fundandi paternitatem? ii, 300, b, in fine.

Utrum fundamentum det esse relationi? ii, 341, a-344, b, et inde.

Quid sit fundamentum praesentialitatis Dei ad creaturas? ii, 437, a.

Deus non potest facere relationem subsistere sine fundamento. ii, 555, a.

Fundamentum relationis, quod, et quotuplex? v, 53, a = vii, 46, b.

Esse fundamentum relationis, et esse subjectum, non est idem. v, 332, b.

FUTURITIO, FUTURUM

Quae sunt futura vel praeterita nobis, sunt Deo praesentia. ii, 425, a.

Contingens, ut futurum, non potest infallibiliter cognosci, sed secundum quod est in praesenti. ii, 447, b, et inde-453, b-460, b.

De cognitione quam Deus habet de futuris. ii, 448, b, et inde.

Utrum futurum contingens, consideratum prout est in sua actuali existentia, sit necessarium? ii, 455, a, et inde-467, b, et inde.

Utrum aliqua propositio singularis de futuro contingenti sit vera? ii, 457, a, in fine, b-470, a, et inde.

In causis suis sunt aliqua futura tripliciter. ii, 460, b.

Propositio de futuro duplicem causam veritatis potest habere. ii, 470, a.

Aliquid dicitur futurum duplici de causa. Et in quonam sensu non est determinata veritas futurorum contingentium? ii, 471, a.

Utrum praeteritum et futurum continentur ad instans praesens? iii, 166, b, et inde-188, a et b.

Cur angelus non intelligat futura contingentia? iii, 295, b.

De futuris contingentibus potest haberi infallibilis assensus per notitiam creatam. v, 200, b.

Utrum futuritio sit de ratione objecti spei? v, 341, b-349, b, et inde.

Possuntne passionem et habitus respicere futurum? v, 350, a et b-351, a.

Futuritio non est de ratione objecti fidei. v, 351, a.

GAUDIUM

Beatitudo est gaudium de veritate. Quis sensus? i, 64, a = vii, 147, a.

Gaudium duplex de Deo haberi potest, et habebunt beati; et quod eorum est potius? i, 73, a-81, b.

Gaudium beatorum erit plenum. i, 73, a.

Ad gaudium requiritur praesentia boni. Quis sensus? i, 74, a et b.

Aliquis actus divinae voluntatis habet rationem gaudii. ii, 567, a.

Differentia inter gaudium et delectationem. ii, 567, b.

Utrum amor et gaudium et delectatio in Deo ratione differant? ii, 570, a-572, a.

Gaudium fruitionis nullo modo erat contraria tristitia quae erat in anima Christi. v, 258, b.

Utrum proprium objectum gaudii sit Deus, vel potius beatitudo creata? v, 340, a, et inde-343, b, et inde.

Gaudium et pax non condistinguuntur charitati, sicut faciunt misericordia et spes. v, 352, b.

Utrum sine gaudio possit aliquis videre Deum? vii, 123, b-125, a, et inde-129, a, et inde.

GENERANS

Minus proprie dicitur in divinis essentia generans vel genita, quam sapientia vel bonitas. i, 253, b, circa finem.

Pater non eodem est generans quo Pater formaliter. i, 280, b-281, a.

Utrum generans moveat grave? iii, 383, b-397, a, circa finem.

Non omne generans naturale, est causa formae in qua genitum sibi secundum speciem assimilatur; sed solum est causa unionis ejus cum materia. iv, 71, a, in fine, b.

Actio physici generantis, et actio Dei creantis terminant se ad esse substantiale. iv, 111, b.

Generans tamdiu movet generatum, quamdiu generatum retinet formam sibi a genitore traditam. vi, 41, b, in fine, et inde.

Generans subjectum, est principale effectivum passionis illius. vi, 267, a et b.

GENERARE, GENERARI

Deus non generat Deum, est propositio falsa. i, 224, a.

Ista propositio, *Deus non generat*, non aequipolllet huic. *Essentia divina non generat*; sed huic, *Nihil quod subsistit in divina essentia, generat*. i, 225, a.

Generare in divinis est quid personale, non autem non generare. i, 225, a.

In hac propositione, *Deus non generat*, negatio intelligitur praecedere et totum negare. i, 225, b.

Deus genuit Deum, est propositio non solum vera, immo propria. i, 226, a.

Nihil generat se. Quis sensus? i, 246, a-253, b.

Generare, in divinis, non habet modum fluxus, licet non possit a nobis intelligi nisi concipiatur per modum viae et fluxus; res tamen quae est generare, in divinis, potest concipi non per modum fluxus. i, 251, b, in fine, et inde = ii, 10, b, in fine-240, a-241, a.

Utrum eadem sit potentia qua Pater generat, et qua Filius generatur? i, 257, b = ii, 166, a, circa finem-167, b.

Utrum Pater prius voluerit gignere Filium quam genuerit eum? i, 265, a-269, a, et inde.

Potentia generandi dicit principaliter et in recto divinam naturam, et in obliquo relationem. i, 271, a et b.

Potentia generandi non dicitur in Deo respectu generationis, sed respectu geniti. i, 277, a.

Eadem potentia qua Pater potest esse Pater, potest generare; et e contra. Quis sensus? i, 277, a, circa finem.
 Quomodo potentia generandi dicat perfectionem simpliciter, et quomodo non? i, 277, b.
 Quomodo de ratione potentiae generandi sit relatio? i, 281, b.
 Potentia generandi non distinguitur realiter in divinis a potentia spirandi. i, 282, a.
 Principale principium quo Pater generat, est essentia. i, 284, a.
 Potentia generandi non dicitur proprie activa aut passiva, sed productiva. i, 284, a, in fine.
 Potentia generandi potest sumi tripliciter. i, 299, b, circa finem.
 Generare et spirare non sunt duae res distinctae in Patre; differunt autem ratione. ii, 54, b.
 Potentia generandi pertinet ad omnipotentiam Patris, non autem ad omnipotentiam simpliciter. ii, 165, a.
 Quomodo distinguantur vel convenient generare et generari, in divinis; similiter posse generare et posse generari, esse generantem et esse genitum? ii, 167, b-168, a.
 Quomodo generare, in divinis, praesupponat secundum intellectum personam constitutam? ii, 230, a, in fine.
 Quomodo intelligatur dictum Magistri, quod Pater, quia generat, est Pater? ii, 230, b-238, b-240, b, in fine, et inde.
 Generare et generari, in divinis, potius habent rationem relationum quam actionum et passionum. ii, 236, a, circa finem-237, a-239, a, circa finem, b.
 Utrum generare et paternitas, in divinis, distinguantur realiter? ii, 236, b-237, b, in fine, et inde-240, b.
 Paternitas, secundum intellectum, praecedit ipsum generare; sed generari praecedit filiationem. ii, 236, b-238, b-241, a.
 Utrum verius per generare quam per paternitatem constituitur Pater? ii, 239, a-241, a.
 Generare non est realiter elicatum in divinis. ii, 239, b, circa finem.
 Generare, in divinis, vere est in Patre. ii, 240, b.
 Relatio non proprie generatur aut corrumpitur. ii, 300, b.
 Differentia inter generare et dicere, in divinis. ii, 333, a.
 Deus generat et corrumpit mediante activo naturali. iii, 79, b.
 Tempus et motus non generantur, nec corrumpuntur, nisi per accidens. iii, 187, a.
 Ex materia non generatur forma per se. iv, 39, b.
 Ignis potest generare aquam, vel alium humorem, sed per accidens. iv, 79, b.
 Nulla quantitas potest generari aut corrumpi proprie. iv, 125, b.
 Aliqua generata ex putrefactione sunt ejusdem rationis cum aliquibus generatis ex semine. vi, 24, a, in fine, b.
 In quonam sensu homo et sol generant hominem? vi, 42, a.
 Substantia generari potest ex speciebus sacramentalibus corruptis. vi, 252, a.
 Quomodo aliquid generetur ex speciebus sacramentalibus? vi, 271, a.

GENERATIO

Quomodo substantia est immediatum principium generationis? i, 205, a.
 In generatione substantiae alia est actio caloris, ut accidens, et alia ut instrumentum formae substantialis. i, 205, b.
 Non est necesse proximum principium generationis esse ejusdem generis, vel aequae perfectum cum termino producto. i, 212, a, circa finem.
 Divina generatio terminatur et ad essentiam et ad personam: essentia est terminus formalis, seu *quo*; persona vero totalis, seu *quod*. i, 241, b-283, b, in fine, et inde.
 Terminus generationis, sicut et principium, in rebus creatis, potest dupliciter accipi. i, 241, b, circa finem.

Generatio divina non habet terminum a quo. i, 242, a.
 Divina essentia non se habet in divina generatione sicut materia, vel subjectum, proprie loquendo; licet habeat unam de conditionibus materiae. i, 242, a.
 Utrum in generatione divina sit terminus formalis, aut totalis? i, 245; a-252, b.
 Utrum relatio sit formalis terminus generationis divinae? i, 245, a, in fine, b-252, b.
 Id quod manet idem in utroque termino generationis est materia. Quis sensus? i, 248, a-257, b.
 Non est de ratione formalis termini generationis vel productionis quod capiat *esse* reale, seu quod sit realiter. i, 248, b-251, a.
 Formalis terminus generationis potest praeesistere in generante, non autem in subjecto generationis. i, 250, b.
 Generatio est media inter formalem terminum et formale principium ejus. Quis sensus? i, 251; a, in fine, b.
 Quid ad rationem formalis termini generationis requiratur? i, 251, b.
 Non est idem formalis terminus generationis et totalis. i, 252, a, in fine, b.
 Formalis terminus generationis non potest esse materia. i, 252, b.
 Non semper formalis terminus generationis habet rationem partis. i, 252, b.
 Essentia divina est principium actus generationis sub ratione qua essentia est natura. i, 259, b.
 Licet respectu generationis Filii Deus habuerit voluntatem concomitantem, non tamen antecedentem, nec antecedentem duratione vel intellectu. i, 261, b.
 Utrum divina essentia sit principium generationis Verbi sub ratione intellectus, vel alterius attributi? i, 282, b, et inde.
 Quae eadem generatione generantur primo, vel eadem corruptione corrumpuntur, sunt idem. Quis sensus? i, 315, b-322, a.
 Genitum, forma, et *esse*, sunt termini ejusdem generationis, sed diversimode. i, 322, a.
 Generatio, et corruptio, accipitur dupliciter. i, 366, a = iii, 187, a.
 Processio Verbi, in divinis, dicitur generatio; et ipsum Verbum procedens dicitur Filius. ii, 1, b.
 Generatio est processio viventis a vivente conjuncto, secundum similitudinem speciei. ii, 1, b.
 De ratione generationis non semper est mutatio. ii, 2, a.
 Generatio passive dicta, sive nativitas Filii, non est passio, sed relatio. ii, 2, a.
 Generatio Verbi distinguitur ratione a generatione Filii. ii, 3, a.
 Generatio Dei mensuratur aeternitate. ii, 6, a.
 Licet generatio et spiratio non distinguantur realiter, non tamen una praedicatur de alia. ii, 55, a.
 Quomodo filiatio est terminus generationis Filii, et quomodo non? ii, 230, b, in fine, et inde.
 Quomodo paternitas intelligatur prior vel posterior generatione? ii, 241, a.
 Generatio Verbi, in divinis, est prior quam notitia creaturarum. ii, 402, b.
 In quo sensu salvari possit motum coeli esse causam omnium generationum inferiorum? iii, 67, b.
 Non est simul generatio temporis vel motus, et eorum corruptio. iii, 187, a.
 Generationi indivisibiliter durantium immediate succedit eorum corruptio. iii, 409, b.
 Expulsio praecedentis formae, et inductio sequentis, in generatione, comparantur ad invicem ut effectus ad causam, et ut prius et posterius, diversimode. iv, 34, b.
 In omni generatione substantiali, non tantum una intervenit alteratio. iv, 37, b.
 Generatio non requirit subjectum nisi in potentia tantum. iv, 40, a, circa finem.

Cessatio motus cœli potest aliquomodo dici impedimentum generationis. iv, 48, b—vii, 69, a, et inde.

Generatio et corruptio non possunt esse motus continuus. iv, 52, b.

A quo corrumpatur sensitiva forma, dum in generatione introducit intellectiva. iv, 68, b-71, b-72, b.

Anima rationalis est terminus generationis et creationis, aliter tamen et aliter; similiter et ejus *esse*. iv, 71, a et b-72, a-73, a et b.

Alius est processus naturæ in generatione animalis, et alius in generatione simplicium. iv, 72, b.

Resolutio mixti in elementis est generatio ipsorum elementorum ex tali mixto. iv, 78, b-79, a.

Generatio distinguitur a mixtione, juxta Philosophum. Quare? iv, 81, a.

Utrum ante generationem compositi aliquid formæ præcedat in materia? iv, 117, b, in fine, et inde-120, b, et inde.

In statu innocentie generatio fuisset per coitum? iv, 172, b.

In actu generationis est triplex corruptio. iv, 177, a.

In generatione mater concurrat active quoad aliquid. v, 12, a.

In omni generatione substantiali acquiritur novum *esse* essentiae, secus de *esse* existentiae. v, 115, b.

Ad generationem passivam non semper sequitur filiatio realis. v, 131, b, in fine.

Motus cœli est causa generationis in rebus. Quomodo? vii, 69, a.

Quod est posterius generatione, est prius perfectione. Quis sensus? vii, 160, b, in fine, et inde.

GENITUM

Divina essentia non est genita per se, nec per accidens. i, 242, a.

In hoc argumento, *Omnis filius est genitus, essentia divina est Filius, ergo essentia divina est genita*, est fallacia figuræ dictionis et accidentis. i, 254, a et b.

Unde dicitur homo genitus, cum nec materia nec forma generetur? iv, 73, a, circa finem.

Aliquo modo potest concedi quod in Christo sint plura genita. v, 132, b.

Utrum forma substantialis geniti ex speciebus sacramentalibus recipiatur subjective in dimensionibus interminatis? vi, 258, b, in fine, et inde-274, a, et inde.

Materia geniti ex speciebus sacramentalibus erat in potentia obedienciali in eis. vi, 275, a.

GENUS

Quomodo, secundum Linconensem, genus sit in formis? i, 52, b.

In genere logico, non vero in genere physico, conveniunt substantiæ immateriales et materiales. i, 136, b, in fine.

Primum in unoquoque genere est causa omnium eorum quæ sunt ejusdem generis. Quis sensus? i, 167, a—iv, 47, a.

Natura in abstracto significata non est genus. i, 234, a.

Si natura cujuscumque generis subsisteret, nullam haberet differentiam. i, 307, b, et inde.

Genus unde sumatur, tam in corporalibus quam in spiritualibus? i, 308, a-331, b, et inde-333, a.

Licet non omne quod est in genere sit compositum ex materia et forma, omne tamen quod habet genus et differentiam, est ad aliquem gradum entium determinatum. i, 331, b.

Nihil ponitur in genere ratione sui *esse*, sed solum ratione suæ quidditatis. i, 332, b-334, a.

Omne quod proprie est in genere, habet actum admixtum potentiae. i, 332, b.

Deus non est in aliquo genere, nec proprie, nec reductive. i, 333, b-334, b.

Ens non est genus. Et in quonam sensu differentia non participat genus? i, 334, a et b.

Utrum genus et differentia semper sumantur a diversis realitatibus ejus quod habet talem differentiam? i, 336, a-346, a.

Genus significat totam essentiam speciei. Quis sensus? i, 346, a, in fine.

Quomodo genus dicat unam naturam? i, 346, b.

Genus non dicit aliquid unum simpliciter; species autem est aliquid unum simpliciter. i, 348, b.

Genus et differentia dicunt eandem realitatem, non tamen eodem modo. i, 354, b, et inde.

Genus dicit rem indeterminate, differentia autem determinate. Quis sensus? i, 355, a-357, b.

Cur conceptus generis prius ab intellectu formetur quam conceptus differentiae? i, 355, b.

Non tot sunt genera, quot differentiae. Quis sensus? i, 356, a.

Quæ sit diversitas inter conceptum generis et conceptum differentiae? i, 356, b.

Quæ infinitas facit ne aliquid sit in genere? i, 357, a-358, b.

Genus dicit formam mediam inter potentiam et actum. Quis sensus? i, 357, a, in fine, b.

Genus dicit totum, quod significat diffinitio, non tamen eodem modo; similiter species et differentia. i, 357, b.

Genus, differentia, et species se habent proportionaliter ad materiam, formam, et compositum, in natura. i, 358, a.

Genus sumitur a materia, et differentia a forma. i, 359, b.

Aliqua dicuntur seu remanent in divinis secundum rationem generis. Quis sensus? i, 360, b-361, a.

Aliquid quod non est ejusdem generis cum altero, potest ei dare speciem. ii, 51, a.

Non est proprie genus in entibus rationis. ii, 281, b.

Loquendo proprie de idea, non alia idea respondet generi vel speciei, et alia individuo in quo sunt. ii, 411, a.

Quaecumque genere differunt, differunt numero. Quis sensus? iii, 61, a.

Sola genera et species de per se pertinent ad prædicamentum. iii, 234, a.

Genus dividitur per intrinseca in suas species; species vero per extrinseca in sua individua. iii, 237, b, in fine, et inde.

Differunt plus quam genere, ea quæ differunt materia. iv, 15, b.

Non quidquid determinat sibi genus, determinat sibi speciem. iv, 30, b.

Intentioni generis, vel speciei, vel differentiae, nulla res extra immediate correspondet, sed solum mediate. iv, 40, a.

Quodlibet genus entis dividitur per potentiam et actum. Quis sensus? vi, 270, a.

GLORIA

De proportionem gratiæ ad gloriam. ii, 89, b.

Gloria æterna multa dicere potest. iv, 270, a.

Promissam gloriam pro meritis Deus reddet, alias esset injustus. iv, 279, a et b-280, a.

In quonam sensu debeamus omnia in gloriam Dei facere? iv, 462, b.

Utrum gloriam animæ Christi prius voluerit Deus quam redemptionem humani generis? v, 6, b.

Gloria animæ Christi non derivabat ad corpus. Quare? v, 257, b.

Ad gloriam animæ pertinet impassibilitas. v, 258, a.

Velle retardari a gloria cœlesti non est de se peccatum mortale. vi, 420, a, circa finem.

Ad magnam gloriam sanctorum erit quod peccata eorum revelabuntur in die ultimi iudicii. vi, 428, a.

Non omnis gloria est beatitudo. vii, 143, a.

GRADUS

Multiplex est gradus perfectionis in rebus. i, 344, a=iii, 196, a=vii, 206, a, in fine, b.
 Nullus gradus formæ denominat subjectum, nisi sit ultra medium latitudinis ejus. ii, 119, a et b.
 Gradus formæ in subjecto, quid? ii, 119, b.
 Esse habet gradus, non autem essentia. ii, 122, b.
 Diversi gradus, ejusdem tamen speciei, sunt in animabus rationalibus. ii, 126, a=iv, 359, b.
 Differentes gradus in operatione intellectus possunt distinguí dupliciter. iii, 311, b.
 Quatuor sunt gradus moventium seipsa. iii, 399, a, in fine.
 Distinctio gradus in animis causatur ex diversitate corporum. iv, 359, b-360, a.
 Triplex est gradus in amantibus Deum. v, 371, a.
 Triplex est gradus virtutum. v, 440, a.
 Unde erunt diversi gradus in beatitudine? vi, 318, b.

GRATIA

Ad actum meritorium eliciendum necessario requiritur gratia. ii, 71, a.
 Gratia est quid creatum in anima. ii, 71, a, circa finem.
 Secundum communem modum loquendi, gratia tripliciter accipi consuevit. ii, 71, b.
 Gratia realiter distinguitur a charitate, et ab omni virtute. ii, 72, a=iv, 264, a et b.
 Gratia gratum faciens est in prima specie qualitatis. ii, 73, a.
 Gratia est forma virtutum alio modo quam prudentia et charitas. ii, 73, a-90, b, et inde=iv, 263, b, in fine-264, a-265, a.
 Effectus gratiæ, quinque. ii, 73, b.
 Gratia gratum faciens est realiter idem quod gloria, et distinguitur tantum sicut perfectum et imperfectum. ii, 73, b=iv, 270, a.
 Eadem gratia dicitur præveniens et subsequens, operans et cooperans. ii, 73, b=iv, 268, b.
 Ad quid datur homini gratia; ad quid charitas; et ad quid ceteræ virtutes? ii, 83, a=iv, 257, a-310, a, in fine, b.
 Creatura in puris naturalibus non est digna gratia. ii, 87, a.
 Gratia est quedam gloriæ inchoatio, quæ frustra in aliquo esset, si nunquam pertingeret ad gloriam; et perseveranti in gratia, Deus necessario dabit beatitudinem. ii, 87, b.
 Quam proportionem habet gratia, vel charitas, ad gloriam? ii, 89, b.
 Gratia Christi, ut præscindit a suo esse, non est perfectior quam gratia Petri. ii, 129, b.
 Gratia non ita potest augeri quod peringat ad aequalitatem formæ alterius rationis, vel gratiæ Christi. ii, 130, a.
 Capacitas animæ ad gratiam, quamvis sit semper finita in actu, potest tamen in infinitum augeri. ii, 134, b.
 Licet gratia Christi sit finita secundum essentiam et esse, est tamen infinita secundum rationem gratiæ. ii, 136, b et inde-137, b=v, 169, b, in fine-170, a-199, b.
 Gratia Christi non potuit augeri, neque ex parte gratiæ, neque ex parte subjecti. ii, 137, a=v, 171, a-173, a.
 Utrum per gratiam Deus sit in sanctis sicut objectum in operante? ii, 433, b-437, b.
 An gratia perdita per peccatum dicatur annihilari? iii, 111, b, et inde.
 Gratia non competit proprie creari. iii, 115, b.
 Habetur duplex cognitio per gratiam. iii, 290, b, in fine.
 Omnes angeli fuerunt creati in gratia. iii, 340, a.
 Homo non obligatur ad utendum gratia semper. iii, 357, b.
 Gratia est principium visionis divinæ essentiæ. iii, 442, a.
 Gratia differt realiter a virtute. iv, 256, a.
 Gratia se habet ad virtutes infusas, sicut anima ad potentias, et sicut lumen naturale ad virtutes acquisitas. iv, 256, b, et inde-263, a et b.
 Gratia est subjective in essentia animæ, et non in aliqua potentiarum. iv, 257, b=v, 102, b-103, a.

Cur donum Dei quod essentiam animæ nobilitat, principaliter dicatur gratia? iv, 258, a-269, b.
 Utrum in virtutibus et donis consistat formaliter ratio gratiæ? iv, 258, b, circa finem, et inde-265, a, et inde.
 Utrum gratia faciat animam deiformem? iv, 259, a, in fine, b-266, a.
 Essentia gratiæ remanet eadem in patria, quæ fuerat in via, sed augmentata, et non habet omnes eodem effectus. iv, 264, a-270, a.
 Gratia est productiva et dispositiva virtutum. Quis sensus? iv, 264, a.
 Ad eodem effectus concurrunt gratia et charitas, sed diversimode; et si una concurrat immediate ad aliquid, altera mediate. iv, 264, a-268, b.
 In quonam sensu dicitur fidem esse gratiam prævenientem? iv, 265, a.
 Sola gratia, non vero virtus, facit Deo gratum formaliter. iv, 265, a.
 Quæ sit necessitas gratiæ ad vitam æternam supra virtutes? iv, 265, b, et inde.
 Gratia est aliquomodo perfectior anima. iv, 266, a.
 Quomodo, destructa gratia, destruantur vel non destruantur virtutes theologice? iv, 266, b-271, a et b.
 Quid fieret, decedente in gratia sine charitate, si esset possibile? iv, 267, b.
 Gratia et charitatis non est idem actus primus, nec secundus. iv, 268, a.
 Gratia est perfectior charitate, sicut charitas aliis virtutibus. iv, 268, a.
 Quomodo a gratia gratum faciente profluant virtutes? iv, 269, a.
 Quomodo gratia dicatur gloria æternæ? et tamen non est beatificativa. iv, 270, a et b.
 Quomodo gratia dicitur justitia? iv, 271, a.
 Eadem sunt contraria gratiæ et charitati. iv, 271, a, circa finem.
 Gratia perficit actus omnium potentiarum quæ possunt esse subjectum virtutis; et primo actus voluntatis quam intellectus. iv, 272, a.
 Gratia et virtutes perfectæ sunt connexæ. iv, 272, a.
 Qualis habitus est gratia? iv, 272, a, circa finem.
 Existens in gratia potest per illam mereri gloriam de condigno. iv, 273, a.
 De necessitate gratiæ homini, in presenti statu, ad cognitionem veritatis, volitionem boni, observantiam præceptorum, et ad vitandum peccatum. iv, 283, a, et inde.
 Nullus homo potest sine speciali Dei auxilio se ad gratiam preparare. iv, 286, a-325, b, circa finem.
 Preparatio ad gratiam, quid? iv, 286, b.
 Non est simile, quod natura disponat ad animam rationalem, et quod liberum arbitrium disponat ad gratiam. iv, 316, a.
 Primus homo fuit creatus in gratia gratum faciente. iv, 316, b.
 Quamam gratia, et ad quid, indigebat homo in statu innocentie? iv, 317, a.
 Ad diligendum. Deum super omnia homo in statu naturæ corruptæ indiget gratia habituali. iv, 317, b.
 Gratia Dei multiplex. iv, 325, b, circa finem, et inde.
 Gratia gratum faciens includebatur in justitia originali. iv, 353, b.
 Utrum habitus anime ad gratiam minuatur per peccatum? iv, 396, a-406, a.
 Habitatio ad gratiam, vel virtutem, est bonum finitum; et tamen potest diminui in infinitum. iv, 405, b.
 Gratia, et vita spiritualis, per peccatum mortale amissa, non potest per aliquod principium intrinsecum reparari, sed solum per extrinsecum. iv, 488, a.
 Quomodo dicatur gratia tollere potentiam peccandi? iv, 503, b, circa finem, et inde.
 Gratia unionis in Christo præcedit gratiam habitualement in eo, non tempore, sed natura. v, 123, a.

Anima Christi habuit gratiam habituales creatam; et ista gratia fuit uno modo infinita. v, 165, a et b.
 Gratia principaliter duo facit in anima. v, 165, b.
 Utrum sit dare maximam gratiam creabilem? v, 167, b-173, a.
 De potentia absoluta Deus potest quantumcumque gratiam subjectum informantem augere. v, 171, a.
 Gratiam Christi, quantum ad rationem gratiae. Deus non posset intendere, de potestate ordinata; sed, de potentia absoluta, illam posset intendere, et quantum ad esse, et quantum ad actuationem subjecti. v, 171, b-172, a, b, et inde.
 Gratia meretur augeri, dum est in via; non autem dum est in suo termino. v, 172, a.
 Gratia est dispositio ad unionem. v, 172, b.
 Opus humanum gratia informatum dupliciter valet ad vitam aeternam consequendam. v, 260, b.
 Primam gratiam nullus potest mereri alteri de condigno. v, 265, a.
 Cum gratia non stat aliquis habitus vitiosus. v, 408, a.
 Cum gratia infunduntur omnes virtutes morales, etiam in habitibus acquisitas ante gratiam. v, 408, a.
 Utrum dispositio ad gratiam fiat in instanti? vi, 6, b-25, a.
 De modo quo character est dispositio ad gratiam. vi, 9, a et b-30, b, et inde-105, a-112, a-130, b-131, b-132, a et b-133, a.
 Gratia non datur, etiam parvulis, sine quacumque dispositione, et sine ornatu. vi, 19, a-20, b-323, b.
 Gratia gratum faciens potest esse sine gratia sacramentali, non autem sine virtutibus et donis. vi, 23, a.
 Multiplex dispositio ad gratiam gratum facientem. vi, 23, b-132, a, b, et inde.
 Licet gratia sit terminus creationis, non tamen dispositio ad gratiam. vi, 23, b.
 Utrum sine infusione gratiae possit deleri peccatum. vi, 56, b-59, a.
 Post collatam gratiam nullus potest carere gratia, nisi per culpam. vi, 59, a.
 Quomodo distinguatur gratia sacramentorum a gratia donorum et virtutum; et ad quid utraque? vi, 74, b-75, a et inde.
 Quomodo gratia gratum faciens tollat defectus potentiarum animae? vi, 75, b-457, b.
 Quomodo se habeat gratia sacramentalis ad gratiam gratum facientem? vi, 77, a, et inde.
 Aliquis non fictus recipit characterem, non tamen recipiens gratiam gratum facientem. vi, 77, b.
 Gratiae gratis datae dantur etiam actualiter peccanti. vi, 141, b.
 Materia corporalis est instrumentum gratiae. vi, 139, a, circa finem.
 Gratia tollit formale peccati, non tamen tollit necessario materiale. vi, 314, a.
 Utrum resurgentium a peccato unus resurgat in maiori gratia quam alius, aut certe omnes in aequali? vi, 316, b-321, a, et inde.
 Quolibet actu meritorio meretur homo augmentum gratiae. vi, 318, a.
 Gratia duplex; et ad quam harum requiratur preparatio? vi, 321, a, et inde.
 Gratia ex parte subjecti potest suscipere magis et minus. vi, 321, a.
 Quomodo dicatur Deus dare gratiam dignis et indignis? vi, 322, b.
 Nulla dispositio praecedens habitum gratiae potest dici meritum gratiae. vi, 323, a.
 Utrum, de potentia absoluta, possit homini dari prima gratia sine merito passionis Christi? vi, 327, b, circa finem-332, a, circa finem.
 Privatio gratiae non est omnino idem ac offensa. vi, 418, a.
 Gratiae sacramentales uno modo sunt dispositiones ad gratiam gratum facientem; alio modo sunt ejus effectus. vi, 457, b.
 Gratia consummata, est gloria. Quis sensus? vii, 143, a.

GRATIA RUM ACTIO

Ad gratiarum actionem magis tenetur poenitens quam innocens. v, 35, a.
 Gratiarum actio non potest a nobis sufficiens Deo reddi pro beneficiis. v, 266, b.

GRATUITUM

Gratuita presupponunt naturalia. vi, 103, a.

GRATUM

Utrum habendo charitatem possit quis esse Deo non gratus? ii, 77, b-87, a, circa finem, et inde.
 Non quia habet quis gratiam est Deo gratus, sed econtra. ii, 87, a, in fine-92, b.
 Aliquis dicitur Deo gratus per gratiam formaliter; ex divina vero acceptance, denominative. ii, 92, b.
 Virtutes non faciunt Deo gratum formaliter, sed gratia sola. iv, 265, a.
 Esse gratum Deo plus dicit quam esse Deo acceptum vel ab eo dilectum. iv, 265, b.

GRAVE

Quare grave tendit ad medium? iii, 141, a.
 A quo movetur grave? iii, 397, a, circa finem, et inde.
 Si grave habet in se principium sui motus, cur non dicitur movere seipsum? iii, 399, a.
 Quanto grave descendit, tanto velocius movetur. iii, 399, b, in fine.
 Grave movetur ex seipso, sed non a seipso. iii, 400, a, circa finem = iv, 224, b.
 Quid sentiant Philosophus et Commentator de motore gravium et levium. iii, 402, a, et inde.
 Variarum causarum descensus corporis gravis, secundum varia genera causarum. iii, 404, a, circa finem.
 Cessante motu coeli, grave non moveretur; et tamen nec perpetuo quiesceret simpliciter violenter. iv, 48, a.
 Principium intrinsecum motus gravium et levium est activum. iv, 114, a = vii, 32, a.

GRAVITAS

Gravitas distinguitur re a forma substantiali gravis. i, 217, a.
 Duplex gravitas in peccato. iii, 353, a.
 Gravitas et levitas sunt qualitates activae. Quis sensus? iii, 405, b.

GULA

Ex gula oritur hebetudo sensus. v, 432, b, in fine.

HABILITAS

Habilitas materiae, quid? i, 341, a.
 Habilitas duplex. iv, 343, b.
 Habilitas ad virtutem est bonum finitum; et tamen potest diminui in infinitum. iv, 405, b.
 Quae, qualis, et quotuplex sit illa habilitas quam peccatum diminuit; et quomodo? iv, 406, a et b.

HABITUS

Ad habitum practicum, quae? i, 22, a, et inde.
 Utrum habitus practicus sit de re operabili absolute? i, 23, b-27, b, et inde.
 Species intelligibilis dicitur habitus. Quare? i, 34, b = v, 298, b.

Habitus intellectuales sunt in intellectu angeli. i, 35, a.
 In voluntate, et in qualibet vi appetitiva, sunt quaedam qualitates inclinantes in objectum, quae dicuntur habitus. i, 35, a.
 Ad unitatem habitus requiritur unitas rationis formalis. i, 36, b, in fine, et inde.
 Habitus distinguuntur specie secundum tria. i, 37, a.
 Quidam habitus naturales sunt in anima. Quomodo? i, 40, b.
 Aliqua diversitas objectorum sufficit ad diversificandum habitus, quae non sufficit ad diversificandum potentias. i, 48, a.
 Quae formalis distinctio objectorum diversificat habitus? i, 76, b = ii, 82, a.
 Omnibus habitibus animae praeminet charitas in via: secus in patria. i, 85, b-86, b = vii, 155, a-160, a.
 Utrum inclinatio qua potentia per habitum inclinatur, sit actus primus? ii, 75, b-83, b.
 Habitus gratuiti reddunt actum potentiae perfectum. ii, 81, a et b.
 Habitus, ad quid? ii, 83, a, b, et inde = v, 300, a.
 Habitus non trahit nec movet potentiam; sed objectum trahit eam, et potentia se movet per habitum. ii, 83, b.
 Cur habituatus inclinatur ad operationem habitus? ii, 83, b, circa finem.
 Habituibus indigemus ad operandum prompte, firmiter et delectabiliter. ii, 91, b, in fine = v, 297, a.
 Habitus non augetur per quemlibet actum; sed per quosdam disponitur tantum ad augmentum. ii, 142, a, circa finem, b.
 Cur actus remittens remittit habitum in primo instanti, et non in omnibus sequentibus? ii, 142, b-143, a.
 Unde est, quod habitus augetur per diuturnitatem actus? ii, 143, a.
 Auctores quandoque nominant habitum nomine actus secundi. ii, 361, a, in fine, b.
 In divina voluntate non est aliqua virtus per modum habitus. ii, 568, a.
 Experimur in nobis esse habitus. iii, 301, b-302, a et b.
 In cognitione habitus, duo oportet attendere: scilicet apprehensionem, et iudicium. iii, 301, b, circa finem.
 Id ad quod ordinatur habitus, tripliciter se habet ad cognitionem nostram. iii, 302, a.
 Differentia inter habitus cognoscitivos et affectivos, quantum ad hoc quod est causare cognitionem de se. iii, 302, b.
 Plures habitus mali sunt in diabolo. iii, 447, b.
 A privatione ad habitum non est regressus. Quis sensus? iv, 98, b = vi, 61, a.
 Habitus duplex. iv, 330, b.
 Habitus ex pravis actibus acquisitus non habet rationem culpae. iv, 342, a.
 Qualis habitus sit peccatum originale? iv, 345, a.
 Subjectum quod non est susceptivum habitus, non est susceptivum privationis oppositae. iv, 462, a.
 Habitus reducit in actum ad imperium voluntatis. v, 223, b.
 Eodem habitu potest amari Deus et creatura. v, 226, a.
 Habitus sunt homini necessarii. v, 287, a.
 Habitus et dispositio, quid? v, 288, a.
 Virtutes humanae sunt habitus. v, 288, b.
 Utrum activitas habitus sit actum vel potentiam ad actum determinare? v, 289, a, et inde-294, a, circa finem, et inde.
 Utrum habitus reddat actum facilem? v, 290, a, circa finem-296, a, et inde.
 Utrum habitus per se concurrat ad intensionem actus? v, 290, b-297, b, circa finem, et inde.
 Ab habitu est determinatio actus, substantia vero a potentia. v, 294, a et b-295, a-300, a = vii, 141, b.
 Quomodo habitus sit determinativus potentiae? et quomodo determinet actum in *esse* naturae et in *esse* moris? v, 294, b, et inde.
 Habitus non tollit ex toto difficultatem actus. v, 296, b.

Quomodo habitus diversimode faciant vel non faciant ad intensionem actus? v, 297, b, et inde.
 Dupliciter aliquis habitus ordinatur ad bonum. v, 297, b, in fine.
 Duplici ratione aliquis habitus dicitur virtus. v, 298, a.
 Habitus partis intellectivae aliter se habet ad actum quam habitus partis appetitivae. v, 298, a.
 Quomodo habitus, faciant vel non faciant ad substantiam actus? v, 299, a et b-300, a-303, b.
 Habitus et dispositio connotant respectum. v, 301, a et b.
 Idem habitus est quandoque fides formata, et postea informis. v, 301, b.
 Habitus qui prius fuit virtus moralis, non desinit esse moralis ex varietate status personae. v, 302, a.
 Habere ordinem ad actum potest competere habitui, et secundum rationem habitus, et secundum rationem subiecti ejus. v, 302, b.
 Qualitates corporales non habent proprie rationem habitus. v, 303, a-403, b.
 Aliquod agens ex propriis actibus causat in se habitus, aliquid vero non. v, 303, b.
 Aliqui habitus possunt per se corrumpi; quidam vero per accidens; sed quidam neutro modo. v, 303, b, in fine, et inde.
 Suntne habitus in brutis? v, 304, b.
 Per unicum actum contrarium tollitur habitus infusus; non autem semper acquisitus. v, 318, b.
 Formalis ratio alicujus habitus intellectualis est duplex. v, 328, a-329, a.
 Habitus est principium actuum differenter a potentia. v, 346, b, circa finem.
 Respicuntne praeteritum et futurum eodem modo habitus intellectuales et appetitivi? v, 351, a.
 Utrum aliquo habitu supernaturali indigeat homo ad diligendum Deum plus quam se? v, 360, a-367, b.
 Omnis habitus tollitur, cessante possibilitate proprii actus. v, 384, a.
 Idem habitus, qui habet rationem fidei, potest, adveniente demonstratione, non habere rationem fidei, sed scientiae. v, 385, a.
 Prima contrarietas est privatio et habitus. Quis sensus? v, 387, b.
 Cur non sit necessarium ponere habitum in voluntate ad moderandas passiones? v, 399, b, in fine.
 Voluntas, sine habitu superaddito, habet ex ratione suae potentiae quod operetur prompte, firmiter et delectabiliter; quod quidem aliae potentiae non habent nisi per habitus superadditos. v, 401, b, in fine, et inde.
 Habitus est una simplex qualitas. v, 403, a.
 Habitus corporales possunt esse in diversis subjectis partialibus. v, 403, b.
 Actus humani non concurrunt ad habitus necessario in ratione principii passivi tantum; et quantum ad aliquid sunt principium immediate, quantum ad aliquid non. v, 404, b.
 Alteratio non est ad habitum nisi ex consequenti, et per accidens, tripliciter. v, 405, a.
 Habitus vitiosus non stat cum gratia. v, 408, a.
 Dupliciter habitus distinguuntur specie. v, 409, b, circa finem.
 Dona Spiritus Sancti sunt habitus distincti a virtutibus infusis. v, 412, a.
 Habitus donorum habent duplicia objecta. v, 422, a.
 Habitus in intellectu existentes diversimode se habent ad voluntatem. v, 431, b.
 Diversi generis habitus diversimode ex actibus causantur. v, 437, a, et inde.
 Necessitas ponendi habitus infusos in anima. vi, 59, b.
 Differentia inter potentiam naturalem et habitum. vi, 79, a.
 Praedicamentum habitus super quam relationem fundetur? vi, 94, a.
 Differentia inter habitus intellectus et habitus voluntatis. vi, 104, a.

Facile vel difficile mobile non sunt de essentia habitus vel dispositionis; et dupliciter contingere potest quod aliquis habitus fiat de facili mobilis. vi, 317, b.
 Habitus virtutis non solum determinat ad unum modum operandi, sed etiam ad unum objectum. vii, 84, a.
 In bonitate et malitia, actus est simpliciter potentior quam habitus. vii, 141, b.
 Habitus intellectuales sunt simpliciter nobiliores moralibus. vii, 161, b, et inde.
 Naturalis inclinatio voluntatis in suum objectum non est per habitum acquisitum. vii, 180, a.

HÆRESIS

Opinio de pluralitate animarum est hæresis Manichæorum. iv, 67, b.
 Opinio Aureoli, quod accidens non sit res distincta a subiecto, deducit ad hæresim. iv, 154, a.
 Quomodo intelligatur hæresis Pelagii et Celestii, quod initium fidei vel boni operis sit ex nobis? iv, 312, b.
 Hæresis fuit quorundam, quod in nobis sit quedam natura mala, nos impellens ad peccatum. iv, 314, b.
 Hæresis est Pelagiana, tenere quod peccatum primi parentis non transeat originaliter in posteros. iv, 329, a et b.
 Circa mysterium Incarnationis variae hæreses. v, 59, b.
 Doctrina Scoti fuit perversæ hæresis Wiclefistarum, et magnum ei præbuit fomentum, v, 103, b-104, a.
 Hæresis est dicere, ut dicit Durandus, quod sanguis Christi in passione effusus non fuerit unitus divinitati. vi, 235, a.

HÆRETICUS

Non est aliquis hæreticus propter hoc quod Deum odio habeat. i, 102, a.
 Peccatne hæreticus non faciens opus quod, licet illicitum, ex erronea conscientia putat licitum? iv, 446, b-452, b.
 Est hæreticum negare Beatam Mariam non esse vere et proprie matrem Dei et hominis. v, 43, a.
 Utrum in hæreticis maneat fides infusa quoad articulos in quibus non errant? v, 310, a-312, a-318, b, et inde.
 Quomodo hæreticus, exponens se morti propter Deum, diligat vel non diligat Deum super omnia? v, 369, a.
 In hæreticis conscientia non renurmurat eorum infidelitati. Et quare? v, 436, a.
 Episcopus hæreticus potest conferre ordines. vi, 485, b.
 Falsum est quod nullus possit peccare nisi prius fiat hæreticus. vii, 190, b.

HOC ALIQUID

Hoc aliquid, dupliciter. ii, 209, b=vi, 42, a.
 Natura de se non est *hoc aliquid*. iii, 243, b, circa finem, et inde.
 Substantia prima significat *hoc aliquid*; secunda vero *quale quid*. Quis sensus? v, 93, b-102, b, et inde.
Hoc aliquid proprie quid? vii, 40, a.
 Licet anima sit *hoc aliquid*, non tamen est suppositum, vel persona. vii, 41, a et b-42, a.

HOMO

In homine est triplex appetitus. i, 64, a-217, a=ii, 564, b=iv, 459, b.
 Homo dupliciter immutatur per passionem. i, 95, a.
 Homo in via non perfecte fruitur. i, 106, a.
 Idem est dicere, *Aliquis homo, Iste homo, Unus homo* (4 *Metaph.*, t. c. 3.). Quis sensus? i, 291, a, circa finem.
 Cur homo non determinatur ad unum in appetibilibus? ii, 441, a.
 Finis hominis, dupliciter. ii, 473, a=v, 409, a.

Deus reliquit hominem in manu consilii sui. Quis sensus? iii, 80, a=iv, 323, b-326, b, et inde.

Homini convenit individuatio aliter quam angelo. iii, 203, a.
 Homo, post peccatum, indiget triplici medio ad videndum Deum; ante peccatum, duplici; in patria, unico. iii, 310, b, et inde=iv, 190, a et b.

Cognitio primi hominis de Deo erat quasi media inter cognitionem patriæ et cognitionem viæ in præsentis statu. iii, 311, a=iv, 189, b-190, a et b.

Primus homo Deum per essentiam non vidit, secundum communem statum illius vitæ. iii, 311, b=iv, 188, b.

Homo non potest in quolibet instanti post primum peccare. iii, 371, b.

Quare homo habeat dominium sui actus, et non bruta? iii, 399, a.

Homo est finis cœli, et nobilior illo. iii, 486, a.

In homine non est alia anima quam anima rationalis. iv, 49, b, et inde.

In homine, præter animam rationalem, non sunt ponendæ formæ elementorum dantes *esse* actu materiæ. iv, 51, a, et inde.

In homine non est alia forma substantialis præter animam intellectivam dans *esse* actu substantiale. iv, 53, a, et inde.

Utrum præter animam intellectivam sit in homine forma corporeitatis? iv, 59, b, et inde-90, b, et inde.

In eodem homine sunt simul appetitus contrarii respectu ejusdem objecti; et hoc non arguit in homine pluralitatem animarum, sed potentialitatem. iv, 68, a et b.

In generatione hominis producitur a generante in materia aliqua anima sensitiva, per adventum intellectivæ abjicienda. iv, 68, b.

Licet homo generans non sit concreator animæ, est tamen aliquo modo causa ejus. iv, 71, b.

Unde dicitur homo genitus, cum nec materia nec anima generentur? iv, 73, a, circa finem.

Filius hominis habet animam a patre; et quomodo? iv, 73, b.

Dupliciter intelligi potest quod *esse* corporeum hominis sit quantum. iv, 92, a.

Licet anima hominis non sit ab homine, omnis tamen effectus ejus formalis in corpore est ab homine. iv, 100, b.

In homine nutritio non est per omnia similis nutritioni in animalibus. iv, 103, b.

In homine est aliqua essentia formæ, quæ per solam divisionem a toto habet *esse* actu. iv, 117, a.

In homine est duplex apprehensio, superiori regula dirigenda. iv, 186, a.

Primus homo cognoscebat Deum in primo statu quadam altiori cognitione quam aliquis purus viator post peccatum communiter videat. iv, 189, b.

In quonam sensu dicitur quod homo factus est a Deo re-ctus? iv, 189, b.

Primus homo, in statu primo, non solum cognoscebat Deum per speciem a Deo impressam, sed etiam per species a rebus acceptas. iv, 191, a.

In quo differant cognitio primi hominis de Deo et nostra? iv, 191, b.

Utrum primus homo, in statu innocentiae, cognoverit Deum per speciem influxam? iv, 191, b, in fine, et inde-193, b, in fine, et inde.

Utrum primus homo per speciem influxam cognoverit evidenter Deum esse trinum et unum? iv, 192, a-194, b, et inde.

Cognitio primi hominis de Deo per speciem influxam non fuit intuitiva, sed abstractiva. iv, 194, b.

Primus homo, in primo statu, habuit fidem. iv, 194, b.

Diversimode perficitur homo per fidem et charitatem et gratiam. iv, 257, a et b.

Homo potest multas veritates cognoscere sine gratia gratum faciente. iv, 283, a.

Licet homo absque gratia habituali possit in aliquas bonas volitiones et actiones naturæ suæ proportionatas, non tamen in omnes; nec potest sine gratia habituali in aliquod bonum velle aut agere supernaturale, scilicet meritum; nec potest sine auxilio Dei speciali in aliquod bonum velle aut agere, sive naturale, sive supernaturale. iv, 284, a.

Differentia hominis in statu naturæ integræ atque corruptæ circa facultatem bene operandi. iv, 284, a-317, a, et inde-321, a, et inde.

Homo, pro isto statu, non potest sine gratia habituali implere omnia præcepta legis divinæ perfecte; potest tamen sine gratia implere aliqua, et imperfecte. iv, 284, b, in fine, et inde.

Nullus homo, in præsentī statu, potest sine habituali gratia vitare omnia et singula peccata mortalia. iv, 285, a, in fine.

Homo, in statu naturæ corruptæ, potest abstinere per gratiam gratum facientem a singulis peccatis venialibus, non tamen ab omnibus. iv, 285, b.

Homo existens in peccato mortali potest singula peccata mortalia vitare, non tamen omnia, nec diu sine novo peccato mortali manere. iv, 285, b-308, a, et inde-315, b.

Homo ad recte vivendum dupliciter indiget auxilio divino. iv, 297, b.

Homo existens in gratia indiget speciali auxilio ad recte vivendum moraliter. iv, 297, b, et inde.

Primus homo fuit creatus in gratia. iv, 316, b.

Primus homo, in statu innocentiae, potuit sine gratia habituali agere actum moraliter bonum, secundum omnem circumstantiam ad talem bonitatem; non potuit sine gratia habituali exercere actum vite æternæ meritum; nec sine speciali motione Dei potuit agere actum moraliter bonum, aut proprie et perfecte rectum et virtuosum, secundum omnem circumstantiam debitam et necessariam tali actui. iv, 317, a.

Homo, in statu naturæ corruptæ, non potest naturaliter diligere Deum super omnia; sed eget gratia habituali. iv, 317, b.

In homine mors consequitur ex necessitate materiae. iv, 328, a et b.

Homo formatus miraculose, non per seminalem propagationem ab Adam, non contraheret peccatum originale. iv, 337, a.

Quare, cum tam Deus quam homo sit causa actus peccati, solus homo, non vero Deus, dicatur peccare? iv, 432, b, in fine, et inde-434, a.

Homo est anima et corpus. Quis sensus? v, 21, b.

In homine est duplex compositum, compositione ex his. v, 23, a.

Omnes homines, præter Christum, ex Adam derivati, peccatum originale ex eo trahunt. v, 27, a.

Homo dupliciter erat per peccatum obligatus. v, 38, a.

Esse non est summa perfectio hominis. v, 122, b-123, a.

Creatura non est genus ad hominem. v, 155, a.

Utrum homo indigeat ad diligendum Deum plus quam se aliquo habitu supernaturali? v, 360, a-367, b.

Bonum hominis multiplex. v, 390, b.

Quale instrumentum Spiritus Sancti sit homo? v, 419, a.

Operatio aliqua potest dici operatio hominis, vel humana, tripliciter. v, 419, a, et inde.

Homo et sol generant hominem. Quis sensus? vi, 42, a.

Quomodo diversimode perficiatur homo in ordine ad vitam corporalem, et diversimode in ordine ad civilitatem; et de proportionem harum diversitatum ad diversitatem inter septem sacramenta Ecclesiæ. vi, 76, a et b-439, a et b.

Assimilatio hominis ad Deum per intellectum et voluntatem, qualis? vi, 103, b.

Remota anima rationali, non remanet homo, aut pars hominis, nisi æquivoce. vi, 187, a.

Homo, sicut efficitur debitor alteri homini dupliciter, ita et Deo. vi, 302, b.

Homo potest puniri triplici pœna. vi, 309, a.

Purus homo non potest perfecte satisfacere Deo, nisi in virtute meriti Christi. vi, 325, a.

Homo punitur in inferno pro peccato dimisso, pro quo non satisfecit in statu gratiæ. vi, 336, a.

Homo impeditur a consecutione beatitudinis per peccatum: aliter tamen per peccatum mortale, et aliter per peccatum veniale. vi, 422, b.

Utrum esse animæ intellectivæ sit totale esse hominis? vii, 43, a-27, b.

Differentes homo et humanitas significant totum compositum ex anima et corpore. vii, 27, a et b.

Mortale non est de diffinitione hominis. vii, 73, a-86, a.

Omnis homo desiderat beatitudinem secundum communem rationem beatitudinis, non autem secundum specialem. vii, 167, a-169, a-176, a, et inde.

Differentes sunt provisæ homini necessaria, tam secundum corpus quam secundum animam, et cæteris animalibus. vii, 177, a.

HONESTUM

Bonum non dividitur univoce in honestum, utile et delectabile. i, 189, a.

Honestum, quid? vi, 58, a.

HUMANITAS

Humanitas, in Christo, comparatur ad Deum ut instrumentum conjunctum; et potius fuit instrumentum Verbi quam Patris vel Spiritus Sancti. v, 75, a-164, a.

Humanitas Christi est adoranda adoratione patriæ, licet non sit ratio talis adorationis. v, 136, a.

Humanitas Christi non est primum principium nostræ redemptionis. v, 139, b.

Humanitas Christi improprie dicitur pars Christi. v, 155, b, et inde.

Humanitas non eodem modo ac homo significat totum compositum ex anima et corpore; et qualiter eadem humanitas numero in resurrectione reparabitur? vii, 27, a et b.

HUMOR

Aliquem humorem potest generare ignis, sed per accidens. iv, 79, b.

Quatuor humores non sunt pars actu animalis, sed habent proprias formas substantiales, alias ab anima. vi, 191, a et b.

HYPOCRISIS

Hypocrisis est peccatum, et quidem speciale. vi, 383, b.

Quandonam hypocrisis est peccatum mortale? vi, 383, b-384, a.

HYPOSTASIS

De ratione hypostasis, duo; et tantum quoad alterum eorum dicit perfectionem. ii, 225, b.

Hypostasis in divinis non est ens per accidens, quamvis essentia et relatio in ea uniantur. ii, 228, b.

Remota relatione in divinis, non remanet hypostasis distincta. ii, 231, b.

Filius Dei non assumpsit quaecumque hypostasim. v, 86, a.

IDEA

Ratio ideæ nullam imperfectionem includit in recto et ex parte Dei. i, 414, a.

Plures rationes rerum quæ sunt in Deo, sunt plures ideæ. ii, 407, b, in fine, et inde.

Idea, quid? II, 408, b, in fine-409, a et b-410, a-422, b-423, a et b.
 Idearum pluralitas, unde? II, 409, a-421, a, in fine-422, b, circa finem.
 Non omnia distincta in re, habent distinctas ideas in Deo, proprie loquendo de idea. II, 410, b.
 Omnia quæ habent ideam in Deo, sunt vita in Deo. II, 411, a.
 Utrum divina essentia sit idea creaturarum? II, 414, b, et inde-422, a, et inde.
 Utrum idea sit creatura objective relucens in divina essentia? II, 415, a-422, b.
 Utrum respectus imitabilitatis, qui sunt de ratione ideæ in Deo, sint habitudines formatæ a divino intellectu? II, 415, a-422, b.
 Utrum prædicti respectus includantur in ratione ideæ? II, 416, a, circa finem, b-423, a.
 Idea, quantum ad aliquid, repræsentat res naturaliter; quantum vero ad aliquid, voluntarie. II, 418, b, in fine, et inde-464, a.
 Distinctio idearum, quomodo intelligatur originari ex respectibus imitabilitatis? II, 421, b.
 Idea dupliciter; et utroque modo importat respectum, sed diversimode. II, 423, a.
 Divina essentia est idea et ratio intellectui divino cognoscendi omnia entia et non entia. II, 461, a et b.
 Aliiter repræsentat rosam species ejus in intellectu nostro, et aliter idea ejus in Deo. II, 462, a.
 Licet idea divina abstrahat ab omni situ et successione in essendo, non tamen in representando. II, 463, a.
 Quomodo ideæ sint in Deo ante actum voluntatis, et quomodo non? II, 464, a.
 Possibilia numquam fienda habent perfecte ideas in Deo, non tamen eodem modo sicut ea quæ quandoque sunt. II, 464, b=v, 230, a.
 Infinitæ ideæ sunt actu in Deo. II, 465, a.
 Prius secundum rationem Deus intelligit distinctionem creaturarum quam respectum idealium. VII, 244, b-247, b-248, a.

IDEM

Quæcumque uni et eidem sunt eadem, sibi invicem sunt eadem, tripliciter exponitur. I, 151, a, et inde=III, 61, a.
 Quomodo quæ sunt idem realiter, sic se habere possint, quod oppositum unius possit prædicari vel non prædicari de alio? I, 310, a et b.
 Utrum id sine quo implicat aliud esse, sit realiter idem illi? III, 36, a, circa finem-57, a.
 Multa sunt eadem subjecto, quæ tamen sunt diversa diffinitione. III, 58, b-59, a.
 Si materia eadem sub eadem quantitate esset in individuo eodem numero reparato quod erat prius, adhuc non esset omnino individuum idem quod prius. III, 239, b, in fine-240, a.
 Idem numero, sed multiplex in virtute, potest causare contraria. IV, 97, b, in fine.
 Idem numero simpliciter, quid? VI, 186, b.
 Si anima Petri informaret corpus vel materiam corporis Pauli, non esset idem Petrus qui prius. VII, 52, b, circa finem.

IDENTITAS

Duplex est identitas propositionis: materialis scilicet, et formalis. I, 149, b.
 Non oportet semper et in omnibus tantam identitatem extrema habere inter se, quantam habent in medio. I, 152, a.
 Qualis est extremorum identitas in medio, talis est eorum inter se. Quis sensus? I, 152, b.

Identitas, in divinis, differt sola ratione ab æqualitate et similitudine. II, 155, b.
 Non omnis identitas secundum speciem, est similitudo secundum speciem. II, 156, a.
 Utrum relationes identitatis, similitudinis, et æqualitatis, sint extra animam? II, 285, b-299, b.
 Identitas numeralis, est relatio rationis; specifica vero, atque generica, est relatio realis. II, 305, a, circa finem.
 Utrum, ad identitatem effectus reparati, ultra identitatem agentis et materiæ, requiratur identitas temporis? VII, 3, a, et inde-4, a-16, a, et inde-19, a, in fine, b.
 Ad identitatem resurgentis requiritur quod habeat eandem materiam numero quam prius habuit. VII, 52, a, in fine.

IGNIS

Ignis separatus non potest agere. III, 111, b.
 Quomodo substantia spiritualis patitur ab igne corporeo? III, 225, b.
 Pœna ignis debita pro peccato veniali est proportionabilis pœnæ ignis debite pro mortali. III, 372, a.
 Ignis potest generare aquam, vel alium humorem, sed per accidens. IV, 79, b.
 Quando sancti dicunt pueros decedentes cum solo originali peccato esse cruciandos pœna ignis, intelligunt ignem lato sensu, pro quacumque pœna. IV, 369, b-373, b.
 Ignis inferni causabit in corporibus damnatorum sensibilem dolorem; non tamen corrumpet ea, nec alterabit a sua naturali qualitate. V, 239, b=VII, 96, a.
 Ab igne corporeo potest affligi anima separata; et quomodo? V, 282, a=VII, 96, b-117, a.
 Utrum corpus ignis sit in eodem loco cum ferro ignito; et similiter panis vino infusus cum ipso vino? VII, 77, b-84, b, et inde.
 Ignis corporeus affligitne spiritus damnatos solum per modum alligationis? VII, 101, b, in fine, et inde-114, a, in fine, et inde.
 Si per ignem transirent corpora beatorum, immutarentur quidem secundum tactum, sed non affligerentur. VII, 104, b.
 Læsio corporalis ab igne causata in corporibus damnatorum, quæ sit? VII, 105, a.
 Licet ignis inferni non immutet naturaliter corpora damnatorum, tamen sola sensatio causabit dolorem exteriorum. VII, 106, b-113, b.
 Sancti non negant ignem inferni esse materiale. VII, 111, a-114, a.
 Ignis inferni est veraciter damnatis nocivus. VII, 113, b-114, a.
 Cur magis igni quam aliis corporibus spiritus damnatorum alligantur cruciandi? VII, 116, b.

IGNORANTIA

Ignorantia substantiarum separatarum non est sicut cæcitas (9 *Metaph.*, t. c. 22). Quis sensus? I, 128, b, circa finem-139, a.
 Ignorantia non fuit primum peccatum diaboli. III, 351, a.
 Ignorantia duplex. Et quæ a peccato excuset, quæ vero non? IV, 322, a=VI, 71, b.
 Cur peccatum originale dicitur magis concupiscentia quam ignorantia? IV, 332, a.
 Ignorantia est causa peccati. Et quomodo? IV, 401, b.
 Quomodo ignorantia invenitur in eo qui peccat ex certa malitia? IV, 431, a=v, 435, b.
 Ignorantia non omne peccatum præcedit. V, 400, a et b.
 Ignorantia dicitur voluntaria tripliciter. V, 431, a.

ILLUMINANS, ILLUMINATIO

Licet motus localis luminosi sit continuus, tamen illuminatio non est continua. II, 143, a, in fine.

Quomodo per intellectum agentem fiat illuminatio phantasmatum? III, 325, a.

Illuminatio in angelis differt a locutione. III, 490, b.

Illuminans causat aliquid in illuminato; non tamen similiter angelus ut Deus. III, 495, b.

Illuminatio angelica, quid? III, 497, b.

Illuminatio angelica duo importat. Et de quibus fit? III, 497, b, et inde = v, 228, b-229, b.

Illuminatio angelica potestne esse respectu eorum quae videntur in Verbo? III, 501, a-503, b.

IMAGINABILE

Medium inter esse materiale et immateriale, est esse sensatum, et esse imaginabile, si per se et essentialiter, et non per comparisonem ad hoc vel illud subjectum, ipsum medium capitur. III, 291, a-297, a.

IMAGINATIO

Differentia inter imaginationem et intellectum. I, 132, b.

Est in imaginatione aliquod verbum, quod a Damasceno dicitur *verbum in corde enuntiatum*. II, 243, a.

Imaginatio est patiens, quod cooperatur agenti. II, 363, b = VII, 274, a.

Actus ex sola imaginatione procedentes, sunt duplices. IV, 459, a.

IMAGO

Eodem motu fertur intellectus in imaginem, ut imago est, et in rem imaginatam; non autem si feratur in imaginem ut res est. I, 55, b-123, a = II, 386, b = v, 137, a.

Imago quid? I, 173, b.

Imago est perfecta similitudo, vestigium vero imperfecta. Et quomodo? I, 175, b.

Imago in creaturis non est perfecta simpliciter, sed solum in genere signi et effectus. I, 177, b.

Partes imaginis creatae distinguuntur ab illo in quo sunt, quaelibet vel aliqua illarum. I, 197, b.

Imago Trinitatis est in parte intellectiva tantummodo. I, 197, b = VI, 80, b.

Imago Trinitatis dupliciter est in mente nostra. I, 198, a.

Utrum anima secundum sui essentiam sit imago Dei? I, 199, b-211, a.

Utrum partes imaginis, scilicet notitia, amor, vel intellectus, vel voluntas, dicant actum, aut habitum, aut potentiam, aut nullum horum? I, 203, b, in fine, et inde-220, a, et inde.

In divinis, Imago dicitur de solo Filio. II, 246, a.

Spiritus Sanctus non dicitur imago. II, 246, b-260, b.

De ratione imaginis est quod originetur ab eo cuius est imago. Quis sensus? II, 260, b.

Imago Christi potest adorari adoratione latriae. v, 137, a.

Non est inconveniens, ea quae competunt imagini, attribueri imaginato, et e contra. v, 140, b, et inde.

Adoratio imaginum potest esse reprehensibilis ex duobus. v, 141, a, circa finem.

Imago duplex. v, 225, a, in fine.

Ex visione imaginis videtur proprie res cuius est imago. Quis sensus? v, 225, b.

IMMATERIALE. IMMATERIALITAS

Utrum immaterialitas sit ratio intellectualitatis? I, 216, b = II, 349, a = IV, 6, a, in fine-12, b, in fine.

Immaterialitas divina est causa cur non possint esse in divinis plures filii. I, 284, b.

Natura specifica immaterialis non potest plurificari per supposita. I, 295, a et b.

Non solum sic est immaterialis angelus quia non est ex materia et forma compositus, verum etiam quia non est

informativus materiae, nec potest uniri materiae sicut forma. III, 203, b-489, a.

Inter esse immateriale et materiale, medium, per se et essentialiter, est esse imaginabile et esse sensatum. III, 291, a-297, a.

Omnis substantia naturaliter immaterialis, est intellectiva et intelligibilis in actu. IV, 12, b, in fine.

IMMUNDUS

Triplex genus immundorum spiritualiter. VI, 471, b.

IMMUTABILITAS

Utrum immutabilitas divinae scientiae rebus scitis necessitatem imponat? II, 451, a-456, a-468, b.

Aliquid immutabiliter evenire, potest intelligi dupliciter; et in quo sensu debeat intelligi quod non omnia eveniunt immutabiliter? II, 495, a.

Qualis est necessitas immutabilitatis? II, 591, b.

Immutabilitas voluntatis non repugnat ejus libertati. III, 453, a.

Triplex dicitur immutabilis operatio beatifica. VII, 145, a.

IMMUTATIO

Immutatio per passionem dupliciter contingit. I, 95, a.

Ratio aternitatis consequitur immutationem. II, 1, a = III, 24, a.

Utrum in sensibus possit esse immutatio spiritualis sine reali; et quid sint, ac quomodo haec immutationes ab invicem distinguantur? VII, 99, a-100, b-105, b-109, a-111, b, et inde-273, b.

Utrum corpora damnatorum immutabuntur immutatione reali, ut organa sensus tactus calefiant realiter? VII, 100, b-111, a et b.

Non omnis immutatio spiritualis seu intentionalis sensuum est conveniens naturae animalis. VII, 103, b.

In corporibus gloriosis erit tantum immutatio sensuum spiritualis. VII, 105, b, et inde.

Ad sensationem per se non requiritur nisi immutatio spiritualis; et quomodo requiritur naturalis, et ad quos sensus? VII, 111, a, b, et inde.

Cur, post immutationem ab excellenti sensibili, debilitatur potentia sensitiva? VII, 111, b-112, b, in fine.

IMPASSIBILITAS

Impassibilitas pertinet ad gloriam animae. v, 258, a.

Impassibilitas corporis gloriosi proveniet ex pleno dominio animae supra corpus. VII, 62, a.

Utrum impassibilitas corporis gloriosi sit propter aliquam formam ei inhaerentem? VII, 64, a et b-66, b et inde-71, a et b-72, a.

Quomodo passibilia vel impassibilia dicantur corpora damnatorum? VII, 68, b, et inde.

IMPECCABILE. IMPECCABILITAS

Ex primo bono actu voluntatis angelus non est effectus impeccabilis. III, 449, b.

Deus non posset facere creaturam impeccabilem per naturam. IV, 183, a, et inde.

Si creatura esset simpliciter impeccabilis per naturam, esset Deus. IV, 186, b.

Ex naturali immutabilitate substantiae non potest concludi naturalis impeccabilitas. IV, 506, b.

IMPERFECTIO. IMPERFECTUM

Nihil imperfectionem concludens est in Deo subjective vel formaliter. I, 414, a.

Non oportet omne imperfectum reduci ad perfectum ejusdem generis. i, 415, a.

Non omne perfectius continet virtualiter id quod est imperfectius. ii, 361, a.

Cur substantia non participat imperfectiones accidentis? iv, 155, a.

Tripliciter cognitio potest dici imperfecta. v, 332, a-376, a. Quomodo possint vel non possint stare simul imperfecta et perfecta cognitio de eodem? v, 376, a et b-388, b.

Imperfectae virtutes non sunt connexae. v, 439, b, in fine, et inde.

IMPERIUM

Imperium praecedit electio, et usum praecedit imperium. i, 90, b, et inde.

Imperium, quid? i, 91, b=v, 438, a.

Velle imperii in aliquibus est executio, non tamen in omnibus. iii, 54, a.

Imperium rationis praesupponit actum voluntatis. v, 438, a.

Imperium, seu praecceptum rationis, si sit perfectum, semper concomitatur electio; secus, si sit imperfectum. v, 438, a, in fine, b.

IMPOSSIBILE

Ex impossibili sequitur quodlibet. i, 215, a.

Impossibile dicitur tripliciter. i, 368, b.

Judicium de possibili et impossibili potest dupliciter considerari. i, 369, a.

Impossibile potest esse per se, vel per accidens; et Deus non potest facere quod est sive per se, sive per accidens, impossibile. ii, 521, a, et inde.

In quo sensu sit impossibilis propositio falsa de praeterito? iii, 23, b, circa finem.

In quo sensu voluntas possit esse impossibile? iii, 351, b-352, a et b.

Multipliciter aliquid dicitur esse Deo impossibile. vii, 43, b. Quomodo aliquis possit naturaliter appetere quod est sibi impossibile? vii, 181, b.

IMPOTENTIA

Quae impotentia tollat vel non tollat meritum? iii, 370, a.

Impotentia duplex. Et quae a peccato excuset; quae vero non? iv, 310, b-312, a-321, a-403, a.

IN

Propositio in dicit aliquam relationem, sive realem, sive rationis. ii, 150, a.

Esse in aliter in corporalibus, aliter in spiritualibus. vi, 161, a.

INANIMATUM

Nullum inanimatum movet seipsum propria. iii, 399, b.

In omnibus inanimatis corporibus, sola divisio facit esse actu. iv, 116, b.

INCARNATIO

Propter incarnationem Christi partes mundi principales aliquo modo innovatae sunt. ii, 360, b.

Incarnatio Filii Dei est ad remediandum peccatis humani generis, sic quod, si homo non peccasset, Filius Dei incarnatus non fuisset. v, 1, b-2, a.

Finis incarnationis multiplex. v, 7, a.

Impossibile est incarnationem Verbi esse factam in natura. Quis sensus? v, 10, b-11, a.

Circa mysterium incarnationis variae haereses. v, 59, b.

INCHOATIO

Forma inchoatur in materia aliquo modo. i, 342, a.

Quid sit inchoatio formae in materia? iv, 120, b.

Cur materia dicatur inchoatio formae? cur compositi? et cur magis compositi quam formae? iv, 122, a.

Mens S. Thomae in materia de inchoatione formae consistit in decem. iv, 123, a et b.

INCLINATIO

Aliqua inclinatio sequitur ad omnem formam. i, 195, a, circa finem.

Utrum inclinatio qua potentia per habitum inclinatur, sit actus primus? ii, 75, b-83, b.

Cur habitus inclinatur ad operationem habilis? ii, 83, b, circa finem.

De differentiis inter inclinationem Dei, angeli, et corporis coelestis. ii, 481, b, et inde.

Divina inclinatio est universalior quam angelica, et angelica quam coelestis. ii, 482, b.

Inclinatio animae separatae ad corpus. vii, 45, a.

Naturalis inclinatio voluntatis in suum objectum non est per habitum acquisitum. vii, 180, a.

INCOMMUNICABILE INCOMMUNICABILITAS

Quomodo omne quod subsistit in divinis sit incommunicabile? ii, 232, b.

Quamquam incommunicabilitatem importet in sui ratione suppositum? ii, 233, b.

Subsistentia dicit incommunicabilitatem. ii, 234, a.

Eadem res, distincta solum secundum rationem, est communicabilis et incommunicabilis, in divinis. ii, 345, a.

INCOMPLEXUM

Objectum scientiae est quid incomplexum ex parte rei. i, 46, a.

Quomodo objectum fidei est quid incomplexum? i, 46, a-v, 321, a.

Contradictio tam inter incomplexa quam inter complexa est flabitudo rationis. i, 159, a.

In incomplexis alio modo est necessitas ac in complexis. i, 367, b, in fine, et inde-370, b, in fine-371, a.

INCORPORALE

Incorporeum movens perfectius tangit suum mobile quam corporale, et perfectius ei adest, et praesens et infundum est. ii, 136, a.

Incorporalia non sunt in loco. Quis sensus? iii, 131, a-133, a-380, b=v, 282, b.

Incorporalia non sunt circumscriptive in loco. iii, 381, a.

INCORRUPTIBILE INCORRUPTIBILITAS

Universale est incorruptibile. Quis sensus? i, 51, b-v, 104, a et b.

Angeli sunt incorruptibiles. i, 364, b.

Non omne incorruptibile est ingenitum. iii, 76, b.

Non omne incorruptibile potest per se esse sine corruptibili. iv, 22, b, in fine-30, b, in fine-31, a.

Elementa non possunt simpliciter dici per se incorruptibilia. iv, 49, a.

Unde est quod anima Christi non transfundebat incorruptibilitatem ad corpus? v, 257, b, et inde.

Multipliciter probari potest incorruptibilitas substantiae intellectualis. vii, 38, a, et inde.

Causa incorruptibilitatis in corporibus gloriosis est aliqua

forma, subjective in eis existens. vii, 66, b, et inde-72, a.

Duobus modis corpus corruptibile potest fieri incorruptibile. vii, 68, a, in fine, b.

INDEFECTIBILE

Indefectibile in se, dupliciter. i, 374, a.

INDIFFERENS

Res extra intellectum non est indifferens ad plura. Quis sensus? iii, 226, b.

Unde habeat indifferentiam natura specifica, et secundum quem modum essendi? iii, 227, b, et inde.

Nullus actus humanus, secundum individuum consideratus, est indifferens. iv, 454, a.

Nullus actus humanus, secundum individuum consideratus, in habente gratiam, est indifferens ad meritum et demeritum. iv, 454, b-455, a et b.

Esse indifferens ad bonum et malum contingit dupliciter. iv, 461, a.

INDIVIDUATIO

Non eodem modo individuatur concretum et abstractum de genere substantie. i, 234, b.

Individuatio anime rationalis dependet a corpore quantum ad suum principium, non autem quantum ad suum finem. i, 290, b=iii, 248, a, et inde=iv, 360, a.

Quandam individuationem habet de se quantitas dimensiona. i, 291, b=ii, 532, a=iii, 236, a, et inde=iv, 127, a=vi, 260, a.

Quomodo, juxta Aristotelem et Commentatorem, ad individuationem subjecti concurrat quantitas? i, 293, b.

Licet sit aliqua ratio communis individuationis persone divine et angelice, non tamen omnis, sed quilibet habet quasdam proprias. i, 294, a, in fine, b, et inde.

Principia individuantia constituunt et distinguunt in rebus creatis; secus in divinis, sed distinguunt tantummodo. ii, 234, a, circa finem=iii, 228, a.

In substantiis materialibus et corporeis principium et prima radix individuationis est materia uno modo, et quantitas alio modo. iii, 200, b, et inde.

In quibusdam locis dicit S. Thomas terminatam quantitatem esse principium individuationis, in quibusdam vero quantitatem interminatam. iii, 202, b-229, b, et inde.

Individuatio aliter convenit angelo quam homini. iii, 203, a.

Utrum natura specifica sit de se indifferens ad hoc vel illud singulare, sic quod indigeat aliquo individuato addito ad talem naturam? iii, 209, a, et inde-215, b, in fine, et inde-226, b-244, b, et inde.

Utrum quantitas sit formale principium individuationis? iii, 210, b, et inde-214, a-229, b, et inde-238, a, circa finem, et inde.

Duplicem individuationis rationem habet quantitas. iii, 230, b.

Quantitas est principium individuationis, non tamen primum aut totale. iii, 232, a, et inde-238, a, in fine-242, a.

Principium individuationis substantie non semper oportet ad genus substantie pertinere. iii, 233, a-234, a-235, a.

Materia sub certis dimensionibus est causa individuationis. Quis sensus? iii, 233, b.

Quomodo quantitas interminata est principium individuationis? iii, 236, a.

Individuationis principium est per se de ratione individui, licet accipiat speciei. iii, 241, b.

Quomodo ad individuationem naturae materialis conferat esse? iii, 241, b, circa finem-248, a et b.

Situs confert ad individuationem, ut prima radix, aliquomodo. iii, 242, a.

Individuatio fit per materiam, secundum Commentatorem. iii, 274, a, in fine.

INDIVIDUUM

Individuum substantie habet quatuor nomina. i, 228, b, circa finem-237, a, in fine, et inde.

Utrum individuum rerum materialium includat in sua significatione accidentia? i, 232, a, et inde-234, a, et inde.

Quomodo abstractum, puta humanitas, sit pars formalis individui? i, 235, a.

Individuum de genere substantie, ut sic, non est ens per accidens. i, 236, a=iii, 234, a, in fine, b-238, b.

Utrum sub una specie possint esse plura individua, non distincta per materiam, neque per subjectum? i, 288, b-299, a.

Non omnis plurificatio individuum est per materiam quantitativam. i, 289, a, in fine, b.

Duo sunt de ratione individui. i, 291, b=iii, 201, a.

Quomodo inveniatur in divinis ratio individui, proprie vel improprie? i, 294, b, et inde.

Duorum individuum, etiam ejusdem speciei, nunquam species in organis sensuum sunt ejusdem rationis. i, 297, a.

Pater et Filius et Spiritus Sanctus dicuntur similitudinarie plura individua. ii, 57, b.

In uno individuo possumus speciem dupliciter considerare. ii, 57, b.

Hoc nomen *individuum* est nomen secundae intentionis. ii, 179, a.

Persona, de suo significato formali, significat individuum naturae rationalis. ii, 209, a.

Communitas personarum est sicut communitas individui vagi. ii, 211, b.

Duplex est individuum vagum. ii, 214, a.

Individuum non ponitur in genere ratione ejus quod pertinet ad ejus individuationem, sed ratione naturae. ii, 229, b=iii, 233, a.

Quomodo sit in individuis unitas specifica, vel generica? ii, 324, a et b.

Utrum aliqua natura specifica, non individuata, possit subsistere? ii, 514, a-554, b, et inde.

Nulla species angelica est multiplicabilis in plura individua. iii, 205, a, et inde.

Utrum substantia materialis sit individua formaliter per quantitatem? iii, 210, b, et inde-229, b, et inde.

Ad esse individuum in rebus materialibus quatuor exiguntur. iii, 227, b.

Unde est in natura potentia ad plurificationem individuum? iii, 228, a, in fine, b.

Qualiter esset individuum aliqua qualitas, si per se potentiam esset separata? iii, 231, b-232, a.

Loquendo de individuis substantie, individuum pertinet ad predicamentum. iii, 234, a.

Licet individua semper sint actu finita, sunt tamen infinita potestate naturae. iii, 235, b.

De ratione individui est esse indivisum in se, et habere in se principium divisionis ab aliis. iii, 239, a.

Si materia eadem, sub eadem quantitate, esset in individuo eodem numero reparata, quod erat prius, adhuc non esset omnino idem individuum quod prius. iii, 239, b, in fine-240, a.

Quomodo natura specifica in individuo habeat communitatem, et quomodo non? iii, 241, b.

Materia est de se individua, individuatione opposita universalitati. iii, 242, a.

Tres personae divinae non possunt dici individua ejusdem speciei. iii, 247, b.

Omne individuum, sensibile et quantum, habere materiam, est de mente Aristotelis, ut ex Commentatoris verbis elicitur. iv, 10, a.